

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

28. ČERVNA 2009

Z obsahu:

Jan Scot Eriugena

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
10. června 2009
- strana 2 -

Svatí římsí prvomučedníci

- strana 4 -

Svatý Josef Kalinowski

Christof Gaspari
- strana 6 -

Příroda nám to vrací

Alfred Häußler
- strana 7 -

Naše děti našly křesťanské přátele

V slzách jsme obnovili
manželský slib
- strana 8 -

Ve znamení kříže

- strana 9 -

Ježíš a evoluce

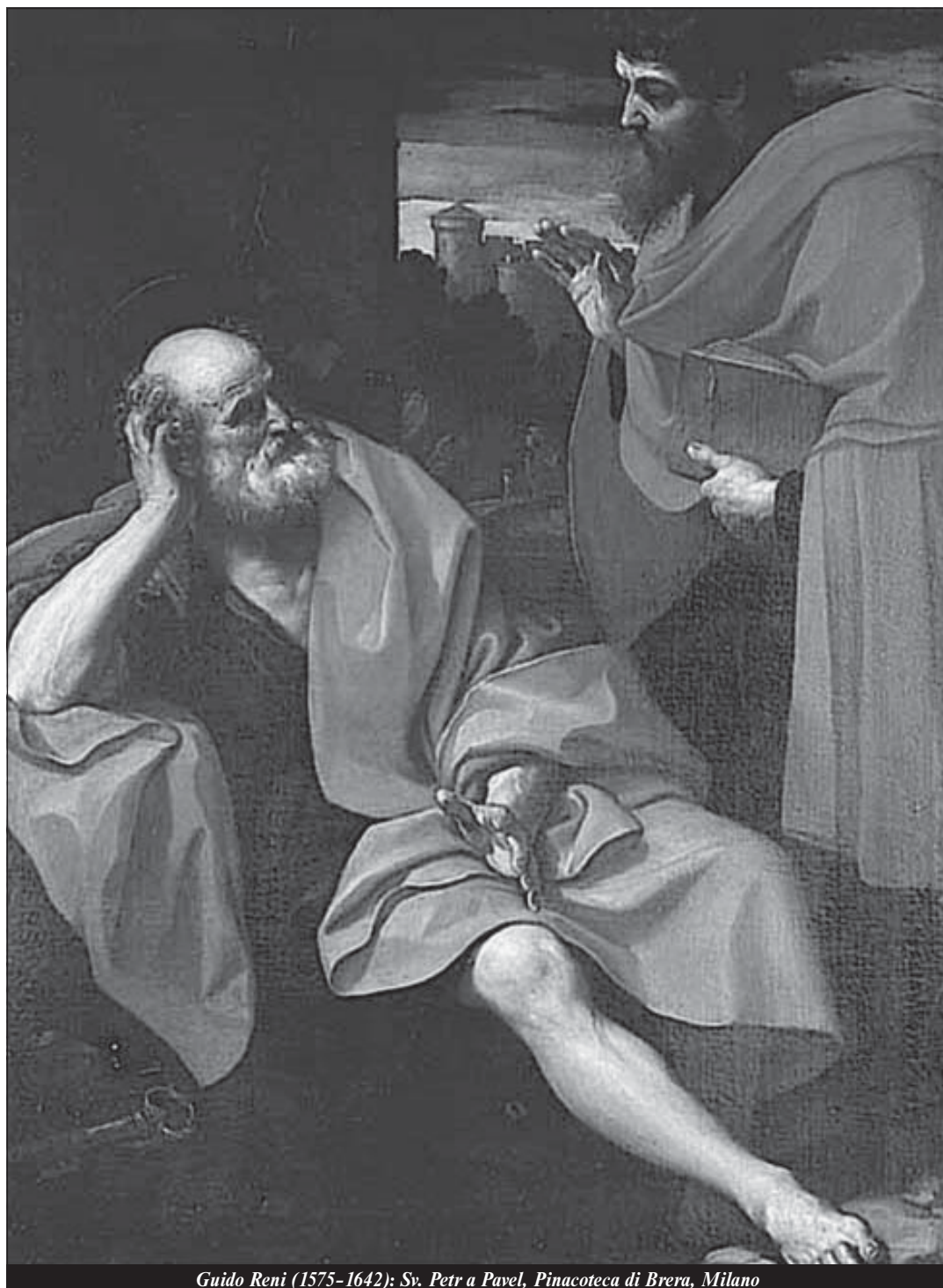
Reinhard Junker
- strana 9 -

Cum amore ac timore (4)

Historicko-liturgické
poznámky
k svatému přijímání
- strana 10 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Oslava těla v nebi bude
úměrná sjednocení
se Mnou zde na zemi
- strana 11 -

Guido Reni (1575-1642): Sv. Petr a Pavel, Pinacoteca di Brera, Milano

Dnes bych chtěl mluvit o významném mysliteli křesťanského Západu, o Janu Scotovi Eriugenovi, jehož původ je však neznámý. Pochází jistě z Irsku, kde se narodil kolem roku 800, ale nevíme, kdy opustil svůj ostrov, aby překročil kanál La Manche a stal se plně součástí onoho kulturního světa, který se rodil kolem Karlovců, zvláště kolem Karla Holého ve Francii v IX. století. Tak jako neznáme přesné datum jeho narození, neznáme ani rok jeho smrti, který by měl podle badatelů být kolem roku 870.

Jan Scot Eriugena měl k dispozici patristickou kulturu z první ruky, a to jak řeckou, tak latinskou: poznal totiž bezprostředně spisy latinských i řeckých Otců. Znal dobře mezi jinými díla Au-

Jan Scot Eriugena

gustina, Ambrože, Řehoře Velikého, velkých Otců křesťanského Západu, ale znal mimo to dobře myšlení Origena, Řehoře Nysského, Jana Chryzostoma a jiných neméně velikých křesťanských Otců Východu. Byl to výjimečný člověk, který ovládal v té době také řecký jazyk. Věnoval obzvláštní pozornost svatému Maximovi Vyznavači a především Dionýsu Areopagitovi. Pod tímto pseudonymem se skrývá jeden syrský spisovatel prvního století, ale celý středověk a také Jan Scot Eriugena byl přesvědčen, že to byl autor identický s přímým učedníkem svatého Pavla, o kterém se hovoří ve Skutcích apoštolů (17,34). V přesvědčení o apoštolském

charakteru Dionýsových spisů ho kvalifikoval jako „božského autora“ par excellence; jeho spisy jsou proto předním zdrojem jeho myšlení. Jan Scot přeložil jeho díla do latiny. Velcí středověcí teologové, jako svatý Bonaventura, poznali Dionýsovy spisy prostřednictvím tohoto překladu. Celý život se věnoval tomu, že prohluboval a rozvíjel jeho myšlení a čerpal z těchto spisů do té míry, že je dnes velmi obtížné rozpoznat, kde máme co do činění s myšlením Scota Eriugena a kde nedělá nic jiného, než předkládá myšlení Pseudo-Dionýsa.

Popravdě řečeno, teologická práce Jana Scota neměla velké štěstí. Jeho díla nevrhl do zapo-

menutí jen konec karolinské epochy. Také církevní autorita vrhla stín na jeho postavu. Jan Scot představuje ve skutečnosti radikální platonismus, který se někdy jakoby blíží panteistické vizi, i když jeho osobní subjektivní zaměření bylo vždy pravověrné. Zachovala se nám některá díla Jana Scota Eriugeny, která zasluhují připomínku, zvláště jeho traktát „O rozdělení přírody“ a „Výklady o nebeské hierarchii svatého Dionýsa“. Rozvíjí zde podnětné teologické a duchovní úvahy, které by mohly nabídnout zajímavá prohloubení i současným teologům. Uvedu např., co píše o povinnosti provádět náležité rozlišování mezi tím, co se předkládá jako auctoritas vera, nebo o povinnosti pokračovat v hledání pravdy, dokud z ní nedosáhneme určitého prožitku v mlčenlivé adoraci Boha.

Nutná shoda autority a rozumu

Náš autor říká: „Salus nostra ex fide inchoat – naše spása začíná vírou.“ Nemůžeme tedy mluvit o Bohu a vycházet přitom ze svých invencí, ale z toho, co říká Bůh o sobě v Písmu svatém. Jelikož pak Bůh říká jen pravdu, je Scot Eriugena přesvědčen, že autorita a rozum nemohou být nikdy navzájem v rozporu; je přesvědčen, že pravé náboženství a pravá filozofie jsou spolu ve shodě. V tomto směru píše: „Jakýkoliv druh autority, který není potvrzen pravým rozumem, by měl být pokládán za špatný. Pravou autoritou je jen ta, která je ve shodě s pravdou objevenou silou rozumu, i kdyby se mělo jednat o autoritu, kterou doporučili a předali k užitku potomků svatí Otcové“ (I, PL 122. sl. 513BC). Z toho vyvozuje napomenutí: „Žádná autorita ať tě nezastražuje ani neodvádí od toho, co ti dalo pochopit přesvědčení získané díky pravé rozumové kontemplaci. Autentická autorita totiž

Pokračování na str. 12

Evangelium této neděle obrací naši pozornost k víře. U jedné z postav Ježíš její víru oceňuje, druhou k víře vybízí a v obou případech ji bohatě odměňuje. Víra je základním předpokladem k tomu, abychom mohli zaujmout správný vztah k Bohu. V jedné sloce slavné velehradské písně (sloka se do nového kancionálu nedostala) to Jan Soukup vyjádřil velice výstižně: „Bez víry se nelze líbit Pánu, růže ctnosti z víry vykvétá, víra otevírá rajskou bránu, vírou do srdce Bůh zavítá.“ Sloka pak končí vroucím prosbou: „A ten poklad tisíc let již máme, o kéž jej i věrně zachováme!“ Zbožný autor odešel k Pánu před více než sto lety (1892) a sotva tušil, že bude poklad víry u nás vystaven nejen dlouhodobému vnějšímu pronásledování, ale bude ještě daleko povážlivěji ohrožen vnitřní korozí za situace, kdy budou opravdovou víru ve skutečnosti postrádat i ti, kteří se nazývají věřící.

Jak apoštolové správně konstatovali, kolem Ježíše se tehdy tlačilo velké množství lidí.

Ale na nikoho v té tlačenici nepřeskočila uzdravující síla, jen na onu nemocnou, neboť jen ona byla pro svou víru disponovaná, aby ji přijala. V co vlastně uvěřila? Že se uzdraví? To by nesta-

Editorial

čilo. Ona věřila především v samotného Ježíše, věřila, že má tak velkou moc, že stačí jeden dotek, aby zakusila její blahodárné dílo. Jednala v hlubokém přesvědčení, že Pán tuto moc nejen má, ale také touto svou mocí rád pomáhá a zachraňuje.

Kdyby se ona trpící žena chtěla poradit před svým krokem s leckterým dnešním „věřícím“, našla by někoho, kdo by jí takový krok poradil, anebo by nejspíše narazila na pozitivistickou nedůvěru, která by ji v její víře značně zviklala? Ačkoliv Pán dnešním lidem nabízí příležitost, která daleko přesahuje pouhou možnost dotknout se jeho šatu, stále přibývá těch, kteří dávají přednost své skepsi.

Víra není jednoduchý úkon vůle, ale komplexní postoj. Je to

přijetí skutečnosti, o které se sami nemůžeme nijak přesvědčit, ale kterou bezvýhradně uznáváme, protože plně důvěřujeme věrohodnosti toho, kdo nám o ní podává svědectví. Snad to bude právě ona nezbytná „ingredience“ pokory, potřeba podříditi své myšlení a názory, co dnešního člověka nejvíce odrazuje od postoje opravdové víry. I když nás náš vlastní rozum může přivést k poznání, že Bůh existuje, On sám se zcela vymyká našim smyslovým zkušenostem a všem možnostem, jimiž si jinak ověřujeme skutečnost. To podstatné o Něm poznáváme teprve z toho, co nám On sám o sobě zjevuje, a jsme tedy ve svém vztahu k němu a ve svém styku s ním zcela odkázáni na víru, která opět předpokládá pokoru a důvěru. My však víme, že Bůh sám nám vychází velkodušně vstříc a nabízí nám k tomu také svou pomoc tím, že nás k víře disponuje svou zvláštní milostí jakožto nadpřirozeným darem.

Proč mu tak velmi záleží na tom, abychom mu uvěřili?

Pokračování na str. 13

Klíč k všemohoucnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Neboj se, jen věř!

Pán pobyl u pohanských břehů jen krátce a opět se vrací tam, kde na něho čekají velké zástupy. Je mezi nimi otec, kterému srdce krvácí. Co je bolestnějšího než pohled na trpící dítě, kterému nemůžeme pomoci? Tento otec chce zastihnout Ježíše stůj co stůj co nejdříve. *Padl mu k nohám a úpěnlivě prosil, když byl ještě na břehu moře.* Je si vědom, že záleží na každém okamžiku. Přichází prosit za toho, kdo už nemůže Pána sám vyhledat a prosit za uzdravení. Ježíš ihned odchází za zoufalým otcem. Uvědomuješ si, jak velkou moc má vroucí přímluvná modlitba?

Blažení strádající, kteří nacházejí někoho, kdo jim projevuje lásku a přimlouvá se za ně u Všemohoucího. Nevidíš kolem sebe právě takové potřebné, kteří nejen že sami nejsou schopni hledat pomoc, ale ani nemají nikoho, kdo by za ně prosil? Je snad některý z nich méně hoden tvého soucitu, protože není z okruhu tvých blízkých? Využij možnosti prosit i za ty, které sám neznáš, ale které zná Pán. Je jich tolik, na které je třeba pamatovat, a to *úpěnlivě*, na kolenou. *Vyznamenej se v tomto díle lásky a přispěj jim v jejich nedostatku.*

Ale přicházejí poslové se špatnou zprávou: „Je pozdě, neobtěžuj Mistra.“ Tito skeptikové asi nebyli příliš nakloněni Jairově iniciativě od samého začátku. Nyní mají za to, že dívčina smrt jim dává za pravdu. Nedej na takové hlasy. *Neboj se, jen věř!* Lékařovy možnosti jsou smrtí pacienta u konce. Lékař může smrt jen oddálit a konstatovat. Ježíš ji přemáhá. Přišel na svět jako Pán života a smrti. Ježíš je Syn Boha, který *nestvořil smrt. To ďáblovou závistí přišla na svět*, proto je Pán jejím úhlavním nepřítelem. Dnes ti chce ukázat své první veřejné vítězství. A tak průvod k místu smutku může pokračovat.

Je tu však ještě jiná prosebnice, která nepotřebuje prostředníka, ba ani žádných slov. Tato dlouhodobě nemocná žena již na své uzdravení vynaložila všechno, co měla. Všechno majetek dala léčitelům. Dala tak mnoho těm, kteří mohou tak málo, dokud nevěděla o Pánu, který může vše, a nežádá nic než víru. Po mnohém hledání

spoléhá na pouhý dotek. *A pocítila na svém těle, že je vyléčena.*

Ale její uzdravení nemá zůstat utajeno. Ježíš hledá toho, kdo se ho dotkl. V situaci, kdy se kolem Pána tísní lidé ze všech stran, se jistě ho dotklo mnoho lidí a dost možná, že někteří se na něho přitlačili mnohem dále a mnohem silněji. Ale nic z toho nezpůsobilo, aby se uvolnila Pánova uzdravující moc. Tím rozhodujícím činitelem byla pevná víra a pokorná vnitřní touha nemocné ženy. Více než svou rukou dotkla se nemocná Pána důvěrou svého srdce. A Pán nechce, aby to zůstalo utajeno. Chce ji vidět nikoliv proto, aby ji pokáral, jako by jeho moci neoprávněně zneužila. Právě naopak, chce ji představit a povzbudit tak uzdravenou i tebe. Její slova teprve nyní vyslovují s upřímností to, co předtím vyjádřila pouhým gestem. Po jejím upřímném vyzvání Pán potvrzuje: *Víra tvá tě zachránila. Odejdi v pokoji.*

I ty říkej Ježíši bez vyzvání ustavičně *celou pravdu*. Vyprávěj mu o tom, jak důvěřuješ v jeho milosti, jak ti pomáhají od tvých neduhů. Rád slyší o tom, jaké divy mohla způsobit jeho moc, když se pro ni otevřela tvoje víra.

Proč si bere k zemřelému jen tři ze svých Dvanácti? A proč si vybral právě těchto Dvanáct? Vybírá si vždy ty, které potřebuje pro své záměry. Nikdy se tak neděje na úkor těch, kteří vybráni nebyli, protože i každý z nich má své poslání. I v té věci se můžeš v plné důvěře spolehnout na Pána.

V domě smutku je velký rozruch. Kde není místo pro naději, zbývá jen pláč a kvělení. Ježíš ví ze všech nejlépe, že všechn ten zoufalý nářek není na místě. *Dívka nezemřela, ale spí.* Je mnoho lidí, kteří jsou ochotni se tomu posmívat. Jak je to možné? Nechápu smysl Ježíšových slov, protože nejsou ochotni připustit, že se může stát něco, co přesahuje jejich představy. Takové agnostiky posílá Ježíš pryč. Jestliže někdo není ochoten uvěřit, je zbytečné, aby byl svědkem Božích divů.

Pouhá dvě Ježíšova slova stačí, aby vrátila dítěti život. Vryj si tuto scénu hluboko do srdce, aby z něho nikdy nevymizel posvátný úžas nad nekonečnou mocí Pána, *jehož laskavost trvá po celý život*⁽¹⁾. Blahopřej dítěti i šťastným rodičům, *jejichž nářek se obrátil v tanec. Hospodine, můj Bože, chci tě chválit navěky*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 30; ⁽²⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 1,13–15; 2,23–24

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblovou závistí přišla smrt na svět, zkusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. čtení – 2 Kor 8,7.9.13–15

(Bratři a sestry!) Jako vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vši horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísní ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim prospěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: „Kdo nasbíral mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.“

Evangelium – Mk 5,21–43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj.

Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla zázračná moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozzechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu.

Pokračování na str. 15

Vypráví se, že jeden diplomat žádal od papeže Pia V. relikvie

některého mučedníka, načež mu papež údajně dal prst z náměstí Svatého Petra. Diplomat se cítil dotčen, jako by papež jeho prosbu nebral vážně. Svatý otec mu však odpověděl, že tato půda je nasycena čerstvou krví mučedníků. Zda se tento příběh opravdu stal nebo ne, není jisté. Ale jisté je, že toto náměstí je místem mučednictví a uložení „ingentis multitudinis“ – nesmírného množství křesťanů, kteří zde zemřeli při prvním velkém pronásledování křesťanů za císaře Nerona v letech 64–67. Patří k nim i apoštolové Petr a Pavel.

Řím byl v té době chaotickou metropolí s milionem obyvatel a obec křesťanů čítala více než tisíc pokřtěných. Až do doby Neronovy se křesťané scházeli ve skupinách, kterých bylo asi 25, v domech majetných spolubratří, kteří je mohli ubytovat. Odkdy však byli v Římské říši křesťané?

První dějinný dokument, který se o nich zmiňuje, pochází od Suetona a zachoval nám ho Osories. Podle něho v roce 49 vykázal Klaudius Židy z Říma, protože měli mezi sebou ustavičné rozepry, které vyvolával jistý „Chrestos“. (V Římě bylo tehdy asi 26 tis. Židů podobně jako v Jeruzalémě. Mezi těmi, kteří tehdy opustili Řím, byly i Akvila a Priscilla, Pavlovi stateční přátelé, kteří se pak do hlavního města vrátili v roce 54.) O identitě tohoto „buřiče“ nemůže být pochyb. Jedná se o samotného Krista, lépe řečeno o přítomnost křesťanů. Protože tak znělo hlásání křesťanů, které opakoval také Pavel před Festem při soudu v Caesareji. A když Festus podával zprávu o rozepry tohoto muže a jeho žalobců Agripy a Bereniky, prohlásil: „Kladli mu otázky, které se týkaly jistého Ježíše, který zemřel, ale Pavel o něm tvrdil, že ještě žije.“

Svatí římsští prvomučedníci

Jak však křesťanství dorazilo do Říma? Jako do všech ostatních zemí, které sousedily se Středozezemním mořem: od úst k ústům, od setkání k setkání, od přítele k příteli, od dcery nebo syna k rodičům, skrze kupce, vojáky, cestující a námořníky – jako nákaza. A všude, od Caesareje až do Říma v jedné jediné zprávě: „Kristus, který byl ukřižován, žije.“

Historikové poukazují v této souvislosti na jedno místo Skutků apoštolů (Sk 2,10), kde Petr slaví slavné Letnice, a mezi těmi, kteří *byli bez sebe a žasli*, byli obyvatelé z různých míst a patřili k nim i Římané. Byli to oni, kdo přinesli do Říma „tuto zprávu“? Snad to byli také jiní Římané, které uvádí Nový zákon jako svědky Kristových zázraků a kteří se stali učedníky: setník z Kafarnaum, velitel vojáků, kteří Krista zatkli, nebo sám Pilát, setník Kornelius, prokonzul Gallionus, Klaudia Lisa...

Podle staré tradice cestoval Petr poprvé do Říma již v roce 42. Pro některé historiky se příslušné prameny jeví jako věrohodné. Tacitus vypráví v Análech (XIII, 32, 3n) o zvláštním soudním přelíčení v roce 57, které muselo vyvolat velký rozruch. Týkalo se Pompo-

nie Graeciny, známé aristokratky ze senátorské rodiny. Byla obviněna z „cizí pověry“ (An. XIII, 32, 3n). Podle tehdejších obyčejů podléhala soudní pravomoci svého manžela, který musel být významnou osobností. Ten ji nakonec prohlásil za nevinou.

V Pomponiině rodině zapustilo křesťanství hluboké kořeny. Historička Marta Sordiová se domnívá, že změnu jejího života a pravděpodobně i obrácení vyvolala smrt Julie z podnětu Messaliny v roce 42. Julie byla dcerou Drusa a neteří Tiberia. To je rok, kdy podle tradice přišel Petr do Říma. Byla snad Pomponia římskou šlechticou, kterou Petr obrátil? Je fakt, že Pavel napsal svůj list Římanům v roce 54 a v tom roce již zcela jistě byla v Římě křesťanská obec.

Pavel sám přišel do Říma v roce 59. Několik římských křesťanů mu spěchalo na Via Appia v ústřety. Setkali se s Pavlem, který přicházel z Puzzuoli přes Tarracinu, na návrší Forum Appium asi šedesát kilometrů od Říma. Jiná skupina ho čekala u Tre Taverne. Pavel byl eskortován do Říma na základě neukončeného procesu, který nakonec dopadl dobře. I když byl několik let pod dozorem, rozví-

jel bohatou misijní činností. Čteme o tom ve Skutcích apoštolů i v jeho listech (Flp 1,13; 4,22): „Rozneslo se po celém pretoriu a mezi všemi ostatními, že jsem v poutech pro Krista. Většinou bratři moje okovy dodaly sebevědomí ve víře, takže mluví Boží slovo s větší odvahou a bez bázně. Někteří sice hlásají Krista ze závidivosti a hádavosti, ale jiní zase z dobrých pohnutek.“

Z těchto několika řádků můžeme vyrozumět, že římské křesťanství před Pavlovým příchodem nevystupovali jako takoví veřejně příliš rádi, že se jednalo o lidi z masa a krve s lidskými slabostmi. Dějiny křesťanů v té době nebyly žádná idyla. Společnosti křesťanů se skládalo navíc z prostých lidí. Ale křesťanství se šířilo i ve významných římských rodinách. Obrácení Pomponie nebylo ojedinělým případem. Když do Říma přišel v roce 60 Petr, byl pravděpodobně hostem senátora Marcella a Quinta Kornelia Pudentia, jehož dům stál na svahu Esquilinu, kde dnes v blízkosti Santa Maria Maggiore stojí kostel sv. Pudentiany. Křesťanství proniklo do šlechtických domů díky otrokům a služebníkům. Ale také prostřednictvím dětí, což bylo tehdy dosti časté.

V případě Quinta Kornelia Pudentia říká tradice, že jeho tři děti Pudentiana, Prasseda a Novatus byli prvními Římany, kte-

ré Petr obrátil a pokřtil. A není možné, že křesťanství ovládlo i rodiče díky nadšení dětí? Těmto mladým křesťanům zřejmě nescházela ani odvaha a nadšení, protože během strašného pronásledování Neronova se nevyhýbali velkým nebezpečím a byli pravděpodobně spolu s ostatky jiných mučedníků uloženi ve svém domě v blízkosti studny, aby pak mohli být důstojně křesťansky pohřbeni.

Tím jsme dospěli k události Neronova pronásledování křesťanů. Nero se dostal k moci v roce 54. Latinský spisovatel Juvenal píše, že ve městě tehdy vládla chaos. Pravděpodobně to byl dvojitý kolaps Říma, který vnukl bláznivému Neronovi myšlenku velkolepého projektu rekonstrukce hlavního města říše.

Zničující požár, který postihl Řím, řádl od 10. do 25. července roku 64 a zničil dvanáct ze čtrnácti městských čtvrtí. Tacitus požár podrobně popisuje a nakonec píše: „Není jisto, zda to bylo náhodné neštěstí, nebo vina vládců (protože spisovatelé nám uvádějí obě verze).“

Nero pobýval ve své vile v Antiu a dělal všechno pro to, aby od sebe odvrátil podezření. Organizoval pomocné akce a dal mezi lid rozdělávat obilí za nízké ceny. Ale podezření zůstalo. Aby lid uklidnil, hledal obětího beránka. Protože na říjen připadalo desáté výročí jeho nástupu na trůn, použil k odvrácení pozornosti Římanů uspořádání velkých her. Chtěl upokojit pomstychtivé Římany krvavými orgiemi. A jako oběť vybral křesťany, na které se již poukazovalo jako na podezřelé.

Tak začalo hrůzoplňné pronásledování. Tacitus napsal: „Nero podrobil ty, které lid nazýval křesťany, nejvybranějším metodám mučení. Ten, jehož jméno nesli, byl za císaře Tiberia pod prokurátorem Pontským Pilátem odsouzen k smrti. Nejdříve byli utlačováni, ale pak se tato strašná pověra rozšířila nejen v Judeji, nýbrž i do Říma, kde se sou-

Hendrik Goltzius: Mučednická smrt sv. Pavla, 17. stol.

středilo a nakupilo všechno to strašné a odporé, co se jinde nachází. Nejdříve byli odsuzováni ti, kteří se hlásili ke křesťanům, a pak podle jejich výpovědi velký počet těch, kteří byli obviněni nikoliv pro účast na požáru, ale pro jejich nenávisť k lidskému rodu“ (Anály XI, 44).

Císař pořádal strašnou podívanou v cirku v neronských zahradách, tam, kde se dnes nachází Vatikán. V centru cirku stál

obelisk, který dnes stojí na Svatopetském náměstí. Podle podání byl na tomto místě 13. října 64 ukřižován rybář z Kafarnaum jménem Šimon, zvaný Petr. Spolu s ním bylo zatčeno dalších čtyři sta křesťanů.

Krvavá lázeň rozpoutala Neronovu fantazii a fantazii jeho katů. Vymýšlely se dosud zcela nové formy trýznění. Tacitus píše: „K popravě byl přidán výsměch, byli odíváni do kůží divo-

kých zvířat, aby je roztrhali psi, byli přibíjeni na kříž nebo byli přivázáni na hranice, aby pak jako hořící pochodně osvětlovali na konci dne temnoty.“ Nakonec i sám Tacitus je zachvácen odporem, ačkoliv ke křesťanům nechová žádné sympatie: „I když byli vinni a zasluhovali popravu, probouzel se nakonec soucit s odsouzenými, protože byli obětováni nikoliv kvůli veřejnému blahu, nýbrž na základě smyslné krutosti jednotlivce.“

Když bylo zjištěno, že některým křesťanům se podařilo uniknout, byl vydán zákon o vyhlášení klatby na křesťany. Tak hon na ně znovu pokračoval. Pravděpodobně tak padl do rukou římských úřadů Pavel a podstoupil na jaře 65 nebo 67 mučednickou smrt.

Papež Klement si o několik let později stěžoval ve svém slavném listu Korintským na zradu některých křesťanů, kteří zaviniili zatčení Petra a Pavla. Mluví přítom o „žárlivosti a zlobě“, o „nenávisti a nejednotě“ a dodává: „K těmto lidem svatého života přibyl velký počet vyvolených, kteří museli vytrpět kvůli nenávisti mnoho strádání a mučení. Ze žárlivosti bylo pronásledováno mnoho žen, a ty musely na své cestě k cíli víry snášet strašné mučení a mnoho ohavností. I když měly křehké tělo, dosáhly nicméně vznešené ceny“ (V-VI, 2).

Petr a ostatní křesťané byli pohřbeni nedaleko cirku na místě dnešního Vatikánu. V roce 1626 při pracích na výstavbě Berniniho baldachýnu a při vykopávkách pod bazilikou byly nalezeny hroby, kde kromě zbytku uhlí a popela byly nalezeny i opálené kosti. Jen Petrův hrob se zachoval dodnes. Jeho ostatky byly nalezeny pod oltářem baziliky. Tento mimořádný objev byl vědecky ověřen a potvrzen, i když v různých oficiálních průvodcích se dává často přednost tomu tuto skutečnost ignorovat.

30giorni - červen 1992

ÚNOS UČITELE

V Kirku v Iráku unesli čtyři teroristé katolického učitele přímo z jeho školy. Několik hodin nato požadovali od jeho rodiny výkupné, které ovšem příbuzní nejsou schopni složit. Chaldejský biskup Luis Sako nabídl své prostřednictví. Prohlásil, že situace katolíků v Iráku se stále více zhoršuje. Jsou stále častěji cílem teroristických útoků. Několik dní předtím byl ve svém bytě zastřelen mladý katolík.

MUSLIMSKÁ DISKRIMINACE

Egyptské úřady nařídily porážku všech vepřů chovaných na území Egypta. Činí tak s odvoláním na prasečí chřipku. Je to nařízení, které nemá ve světě obdoby. Skutečným důvodem je okolnost, že vepře chovají v Egyptě výlučně chaldejští křesťané. V Egyptě se navíc nevyskytl ani jeden případ chřipky. Naopak, bylo již několik případů ptačí chřipky, ale likvidace drůbeže nebyla nikdy nařízena, protože drůbež chovají muslimové. Je to další projev skutečnosti, že se v Egyptě stále více prosazují islámští fundamentalisté. Porážka 250 000 kusů vepřového dobytka je pro chovatele velkou ranou.

PRÁVĚ PŘÍČINY NAPĚTÍ

Obširná studie, kterou vypracoval Gallupův ústav k otázce integrace muslimských přistěhovalců v Evropě a v Americe, ukazuje, že hlavními příčinami napětí mezi muslimy a křesťany jsou bída a nezaměstnanost. Náboženské motivy hrají v napětí malou roli. Výzkum zahrnuje odpovědi 30 000 dotázaných z 27 různých zemí.

Kath-net

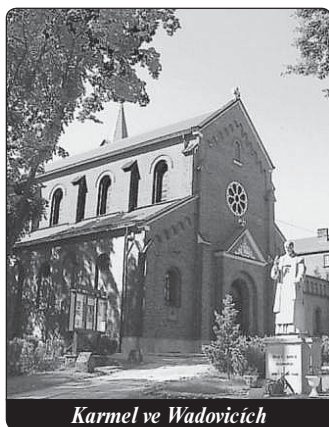
Svatý Josef Kalinowski

Poselství pro nás

Nechce se ani věřit, že v jednom lidském životě může mít místo tolik rozličných zkušeností. A přece, život Josefa Kalinowského, narozeného v roce 1835 v litevském Vilně, je podivuhodně pestrou mozaikou.

Po technickém studiu spolupracuje při plánování důležité železnice z Kurska do Oděsy, v carském Rusku působí jako důstojník ruské armády. Později jako Polák je vedoucím funkcionářem polského povstání proti carskému režimu v roce 1863.

Následuje 10 let vyhnanství na Sibiři, odkud se přenesse do Paříže jako vychovatel polského prince Czartoryského, kterého později Don Bosko přijme do salesiánské kongregace. Nakonec se stane karmelitánem, přijme kněžské svěcení a založí Karmel ve Wadowicích, v místě, kde se má narodit jistý Karol Wojtyła. A to všechno v živém vztahu k Bohu, který se ve všech proměnlivých fázích života prohlubuje.

Karmel ve Wadowicích

Ale nyní všechno popořádku. Narodil se v ulici Duchy Svatého a obdržel hlubokou náboženskou výchovu. Na modlitbu ho často přináší do slavné svatyně Matky Boží Ostrobramské. Tamní ikona ho bude provázet celý život a poznamená jeho lásku k Matce Boží.

Další zkušenost jeho dětství, která ho ovlivnila, je tato: Rodi-

na Kalinowských se modlivala v kostele svaté Trojice u hrobu křesťanů, kteří podstoupili mučednickou smrt při sjednocování východních církví s Římem. Tak se do jeho duše vtiskla touha po jednotě pravoslavné a katolické církve jako základní životní motiv.

Jeho mládí je poznamenáno zkušenostmi z pronásledování polských a litevských katolíků carským režimem. Prožívá těžce, když vidí, jak jeho krajané jsou deportováni a veřejně popraveni. To v něm probouzí polské, ve víře hluboce zakořeněné vlastenectví.

Josef Kalinowski má zájem o přírodní vědy, proto se jako 15letý přestěhuje do Hory-Horki, kde navštěvuje nejdříve zemědělskou školu a pak nastoupí na vojenskou technickou akademii v St. Petersburgu, kde stu-

Svatý Josef Kalinowski

duje stavby mostů a silnic. Je to doba poznamenaná těžkým politickým napětím a různými konflikty, kdy se u něho probudí pokora a hluboké přátelství k ruským spolužákům. Studium ukončí jako poručík.

R. 1859 působí Kalinowski v Moskvě při projektování železniční trati Kursk – Oděsa, ale již rok nato odchází do Brestu Li-

tevského, kde vede údržbu slavné místní pevnosti. Stane se kapitánem. Po všechna tato léta Josef prohlubuje svůj náboženský život. Vede ho touha pomáhat chudým a zvláště mládeži.

R. 1863 propukne polské povstání proti ruskému útisku. Kalinowski již dříve před takovým krokem varoval. „Polsko potřebuje pot a nikoliv krev,“ napsal později ve svých vzpomínkách. Bezmocnost povstání proti ruské přesile měl důstojník jasně před očima. V této situaci nabídl své odstoupení, aby se stáhl zpět. Ale Národní rada ve Varšavě ho vyzve, aby se dal vlastní k dispozici, aby spolupracoval s povstáním ve Vilně jako „ministr války“. Pod podmínkou, že nebude muset vyslovit žádný rozsudek smrti, přijal tento úkol z lásky k vlasti.

Bez vědomí své rodiny zřídil ve svém bytě hlavní stan – zde je pak jako poslední vůdce, který přežil, zatčen a odsouzen k smrti. Rozsudek je vzhledem k vysoké úctě, které se těší, změněn na desetiletou deportaci a nucené práce. Tuto těžkou dobu obětuje za obrácení ruského národa. Ve vězení vede takřka klášterní život: „V 5 hodin vstávám. Moje první myšlenka je modlitba, pak následuje rozjímání, a bylo pro mě velkou útěchou, když jsem později obdržel potřebné knihy. Každý den jsem mohl být přítomen mši svaté, sice jen z dálky, ale přece zcela zřetelně. Okno mé cely vede do kvadratury kláštera...“

Následují nesmírné útrapy deportace: 10 měsíců je na cestách, tisíce kilometrů pochodu, blátivé cesty, ledový chlad... Vyhladovělý a vyčerpaný dorazí do kasáren vězení v Usole. V roce 1874 se Kalinowski vrací. Jeden přítel spoluvězeň mu zprostředkuje místo vychovatele u prince Augusta Czartoryského, jehož otec sídlí v paláci Lambert v Paříži. Tři roky se Kalinowski věnuje tomuto poslání. S velkou láskou se stará o churavého mládence. Spolu se mod-

BRITŠTÍ BISKUPOVÉ SE OHRADILI PROTI NÁVRHU ZÁKONA, POŠKOZUJÍCÍHO CÍRKEV

Britští biskupové protestovali proti vládou chystanému novému zákonu o rovnosti, jehož schválení by vedlo k tomu, že by Církev musela odstranit kříže ze svých škol a charitativních center. Klíčovým pojmem navrhovaného zákona je totiž subjektivní pojetí urážky. V praxi by totiž stačilo, aby kdokoli – uklízečka či kuchař, pracující v církevní instituci – vnímal krucifix jako urážlivý, a mohlo by to být důvodem k jeho odstranění. Nový návrh zákona o rovnosti byl předložen parlamentu tento týden. Hned poté anglická biskupská konference oficiálně protestovala a požadovala od zákonodárců objektivní definici urážky.

Za nepřijatelné považuje rovněž hierarchii práv, kterou stanoví navrhovaný zákon, podle něhož by např. takzvaná práva homosexuálů byla stála výše než náboženská svoboda. Biskupové si také stěžují na nečinnost vlády, pokud jde o stále častější případy diskriminace křesťanů pro jejich víru. Zprávu o protestu britských biskupů přinesl list The Catholic Herald, na jehož stránkách o tom hovoří sekretář biskupské konference Anglie a Walesu.

O. Andrew Summersgill dále říká, že kromě výše uvedené ho je stěžejní přijatelné také to, že antináboženské kampaně pořádané ateistickými sdruženími jsou placeny z kapes daňových poplatníků. „Britská vláda financuje ty, kteří bojují proti našim školám, adoptivním střediskům, ba dokonce proti nemocničním kaplanům,“ konstatuje sekretář anglického episkopátu O. Summersgill.

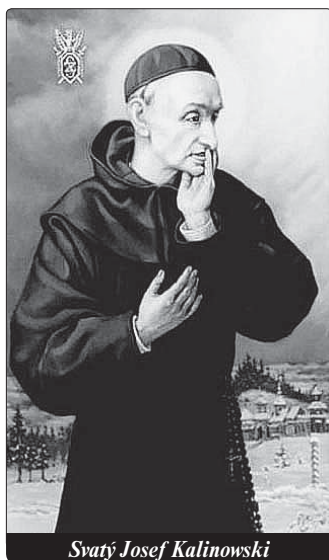
www.radiovaticana.cz

lí, přistupují ke svátostem, čtou duchovní knihy.

V Paříži pozná Kalinowski bosého karmelitána P. Augustina Marii, židovského konvertitu. V setkáních s ním roste v Josefovi tušení, že místem, které utiší jeho žízeň po Bohu, je Karmel.

V Davosu při lázeňské léčbě jeho svěřence padne rozhodnutí: Kalinowski vstupuje do Karmelu ve Štýrském Hradci 15. července 1877. Vysoký štíhlý muž obdrží jméno Rafael.

V jediném polském karmelitánském klášteře v Černé přijme v roce 1882 kněžské svěcení. Rok nato se zde stane převorem. Byl to začátek pozeňnané

Svatý Josef Kalinowski

činnosti při výstavbě a reorganizaci řádu v Polsku a na Ukrajině. Roku 1899 je jmenován zástupcem provinciála pro kláštery, ve kterých dříve působil.

Zvláště se věnuje řádovým sestrám, aby z nich učinil „modlicí se strážkyně Církve“.

Jeho nejdůležitějším dílem je však založení kláštera ve Wadowicích. Nejdříve skromný objekt na periferii, malý dům pro povolání, který má formovat mladá povolání pro společenství. Po sedmi letech je nutno postavit velký konvent s krásným kostelem svatého Josefa. P. Rafael je vyhledávaným zpovědníkem. Před jeho zpovědnicí se brzy ráno tísní zástupy věřících. Velkými úmysly jeho modliteb jsou obrácení Ruska a sjednocení církvi. Vyzývá k této modlitbě i ostatní členy řádu.

Vyčerpán prací a nemocemi umírá P. Rafael 15. listopadu 1907 ve Wadowicích. Jeho hrob se záhy stává poutním místem.

R. 1920 se ve Wadowicích narodí Karol Wojtyła. Je to on, kdo Kalinowského prohlásí v roce 1983 blahoslaveným a konečně r. 1991 svatým. Ve svém kázání při slavnosti svatořečení pokázal papež na totální životní nasazení svatého karmelitána. Pro vznešený cíl, lásku k vlasti, se vystavil nebezpečí smrti. Celý svůj život obětoval jednotě Církve a smíření pravoslavných a katolíků. Z lásky k věčné vlasti, aby se mohl zcela odevzdat Bohu, vstoupil na Karmel. Aby mohl bližním prokazovat tu nejpodstatnější službu, přinášet jim Boha, stal se knězem.

Z Vision 2000 přeložil -ls-

PROTI PRAKTIKÁM POTRATOVÉ ORGANIZACE

Dvacetiletá studentka Lila Rose, která má velmi mladistvý vzhled, navštěvovala potratovou organizaci „Planned Parenthood“ a vydávala se za třináctiletou dívku, která otěhotněla se starším mužem. Pracovníci organizace jí pokaždé doporučovali, aby udávala jiný věk svůj nebo otce dítěte, protože jinak by museli záležitost hlásit. Studentka tyto „rady“ natáčí skrytou kamerou. Ve třech státech byla už na organizaci podána žaloba. V ordinacích se nyní objevily její fotografie s varováním.

LÍBÁNKOVÁ MANIFESTACE

Amnesty International zorganizovala na den svatého Valentína ve Vídni před dómem svatého Štěpána masovou líbáňkovou manifestací homosexuálních párů. Až bude tato organizace opět pořádat sbírku, bude dobré si na podobné její iniciativy vzpomenout.

Kath-net

Příroda nám to vrací

Když v roce 1961/62 přišla z USA do Evropy antikoncepční pilulka, nikdo netušil, jaké nebezpečí představují umělé hormony pro člověka a jeho okolí. Zpočátku to byly jen mozkové infarkty, trombózy a embolie, které vedly i u mladých žen k úmrtí, a to zvláště tehdy, když se jednalo o kuřačky.

Ale již o několik let později se projevily negativní účinky pilulky na člověka i na jeho prostředí, zvláště na zvířata. Postižena byla především ta zvířata, která žijí na březích řek a v ústí velkých řek do moře. Plodnost těchto zvířat byla narušena. Často se nedočkala svého potomstva. Nápadné bylo, že se tak děje jen u ústí velkých řek, které byly kontaminovány. Obsahovaly syntetický ženský hormon estrogen.

Když jsem po převratu v roce 1989 poprvé trávil dovolenou v Bad Schandau, vyděsil mě titul v Bild-Zeitung: „Muži v Drážďanech jsou neplodní.“ Městský zdravotní úřad konstatoval, že pitná voda obsahuje velkou koncentraci ženských hormonů, zvláště estrogenu, který ovlivňuje mužskou plodnost.

Zdravotní úřad byl přesvědčen, že i malá koncentrace ovlivňuje schopnost plodnosti u mužů. U spermií byly zjištěny anomálie a počet spermií silně poklesl. Je tomu tak nejen u člově-

ka, ale i u zvířat, která jsou jako člověk odkázána na vodu jako na základní potravinu.

Podobná zjištění byla v kolonii racků u ústí řek do moře a také u ledních medvědů v Severním Atlantiku. Vymíraly celé kolonie zvířat. U samečů byly zjištěny patologické změny. Co se stalo? Voda byla kontaminována ženskými hormony.

Tyto syntetické hormony působí velmi negativně i v docela malé koncentraci jak na člověka, tak na zvířata. Také u žen podporují rakovinu prsu. Zjistilo se, že tyto hormony neničí ani vysoce kvalitní čistírny vod. Uchovávají se a působí pak negativně.

Je třeba vědět, že přirozené hormony v ženském těle se v játrech odbourávají a nejsou vyměšovány v moči. Syntetické hormony ženský organismus odmítá a vylučuje. Tak se dostávají do základní vody a do stravovacího koloběhu člověka i zvířat.

Jaké může být horší znečištění životního prostředí než toto, které negativně ovlivňuje člověka a zvířena? Nikoliv jen CO₂ zatěžuje život lidí a zvířat, ale daleko více tak činí syntetické hormony. Již touto „protipřirozeností“ je vysloven soud nad „pilulkou“, kterou oprávněně prorocky odsoudila také encyklika *Humane vitae* již před čtyřiceti roky.

Der Fels 6/2009

POTRATY KVŮLI NEŽÁDOUCÍMU POHLAVÍ

Ve Švédsku je dovoleno, aby žena, která má porodit dítě nežádoucího pohlaví, podstoupila potrat. Rozhodl o tom Národní zdravotně sociální úřad ve Stockholmu. Jedna matka dvou dcer si dala provést už dva potraty, protože odmítá třetí dceru. Tato švédská „vymoženost“ je důvodem k potratové turistice z Norska, protože tam jsou potraty povoleny jen do 12 týdne těhotenství, kdy ještě není možno pohlaví plodu rozeznat. Ve Švédsku je tato lhůta o šest týdnů delší.

PROTI AIDS

Katolická církev v Kongu chce na boj proti AIDS věnovat 144 mil. dolarů. Biskup diecéze Wamba Javier Kataka prohlásil, že církev a stát budou proti nemoci postupovat společně. Tím se má dostat pomoci milionům Konžanů. Prostředky budou použity na vzdělávání, prevenci a léčbu a na rozvoj duchovního života.

Kath-net

Naše děti našly křesťanské přátele

V slzách jsme obnovili manželský slib

Dnešní společenská situace vystavuje rodiny zkoušce rozpadu. Jak podstatná je živá víra pro společné řešení problémů, ukazuje následující svědectví rodiny, která se rozhodla pro víru.

My, Petr (42) a Světlana (35), jsme uzavřeli sňatek v roce 1995 a máme dvojčata Sašu a Rafaela (14) a Jana (6).

Ve 32 letech v srpnu 2006 onemocněla moje žena rakovinou prsu. Vytvořily se metastázy na páteři a v kostní dřeni. Nemohla kvůli bolesti ani jíst ani pít, spát ani chodit. Proti bolesti jí naordinovali morfiiové tabletky. Prognóza vypadala beznadějně. Bylo nám řečeno, že Světlana se sotva dožije Vánoc.

Již předtím jsem chtěl vystoupit z církve, ale neudělal jsem to. Moje žena, která byla pravoslavného vyznání, konvertovala do římskokatolické církve. Děti měly k víře málo náklonnosti.

Když se jedna přítelkyně dověděla o diagnóze mé ženy, začala k nám docházet a modlila se za nás. Nechal jsem ji při tom a myslel jsem si: Když to nepomůže, tak to neškodí. Ale začal jsem se sám tajně modlit. Jednou za měsíc jsme zašli na mši pro mládež ve Vídeňském Novém Městě.

Když moje žena začala brát hormonální terapii, její zdravotní stav se zlepšil. Při první kontrole počátkem prosince byli lékaři šokováni. Nádor se zmenšil o jednu třetinu. Překvapeným profesorům podala žena toto vysvětlení: „Je to Pán, kdo ve mně působí.“ Pro nás to byly nejkrásnější Vánoce.

V lednu 2007 mě pozvala Kristiana Ortnerová do Salcburku, abych se zúčastnil festivalu mládeže, kde ona řídila orchestr. Po delším uvažování jsme se rozhodli, že tam pojedeme. Tam o svatodušní neděli roku 2007 došlo k mému obrácení. V salcburském dómě při večeru milosrdenství jsem v sobě pocítil působení Ducha Svatého a náš život se změnil. Při zasvěcení života

další den jsem slíbil, že se budu každou neděli účastnit mše svaté.

Mimoto jsme v Salcburku poznali františkána bratra Filemona. Jan si ho ihned zamiloval, a tak se stal členem naší rodiny a naší duchovní oporou.

Další stanicí naší rodiny bylo letní setkání mladých rodin v Pöllau, kterého jsme se zúčastnili. Děti sice nejdříve nechtěly. Nemáte lepší nápad než se modlit při 40°? Ujistili jsme je, že když se jim to nebude líbit, mohou se vrátit domů, na což přistoupili.

V Pöllau jsme oba obnovili svůj manželský slib. Slova „ve zdraví i v nemoci“ dostala obzvláště hluboký význam. Vyslovili jsme je v slzách. Kvůli zdravotnímu stavu manželky jsme nemohli zůstat až do konce týdne, museli jsme odjet o den dříve. Ale Saša a Rafael domů nechtěli. Našli si zde mnoho křesťanských přátel, se kterými jsou dodnes v kontaktu.

Cestou domů se Saša zeptal, zda bychom se jako poděkování za krásný týden nemohli pomodlit růženec. Rafael chtěl zase k našemu překvapení vědět, zda se u nás dá chytit Radio Maria. V říjnu 2007 jsme tuto stanicí poprvé slyšeli. Od té doby naše rodina čerpá z tohoto živého rádia mnoho povzbuzení.

Když se naše děti vrátily z pouti do Medjugorje, kam jely se společenstvím Immaculaty, které sdružuje mládež od 9 do 13 let, byly k našemu překvapení zcela změněné. Méně se hádaly, rychleji se smířovaly a chodily samy od sebe na mši svatou.

Bratr Filemon řekl, že v Medjugorje mohli připravit mnoho toho, co se týká Světlaniny nemoci. Saša řekl, že objevil lásku k růženci. Nyní se ho pravidelně modlí. Od té doby navštěvujeme společenství Immaculata v Mödlingu a snažíme se jako rodina kráčet cestou k Bohu.

Při jedné kontrole na jaře 2008 byly u mé ženy zjištěny metastázy na játrech. Musela se podrobit chemoterapii. Tři dny jsme byli velice smutní. Pak mi Světlana řekla: „Přeji ti, Petře, abys měl aspoň třetinu té důvěry, kterou skrze Pána cítím ve svém srdci. Pak bys nemohl mít žádný strach.“ Tato velká důvěra mé ženy mi opět vrátila naději a chuť k životu.

Metastázy se po chemoterapii v růstu zastavily. Vrátila se opět dobrá životní pohoda.

Při slavnosti mládeže v roce 2008 si vzpomněl 5letý syn Jan na jednu přednášku P. Jana Lechnera o zakládání dětských modlitebních skupin. A tak si vzal za úkol založit modlitební kroužek. Ten se nyní od září schází jednou měsíčně a navštěvují ho děti ve věku 10–12 let. Kromě toho je Jan v Eggendorfu prvním ministrantem po deseti letech a Saša ho následoval a začal také ministrovat. Protože náš vztah k Ježíši byl stále intenzivnější, začal jsem v únoru 2008 pracovat jako dobrovolník při přenosové technice v Radio Maria.

Když se Rafael vrátil v říjnu 2008 z pouti do Čenstochové, řekl mamince: „Maminko, když teď umřeš, tak já vím, že se budeš mít v nebi velice dobře a že se na nás budeš dívat.“ Děkovali jsme Bohu a chválili jsme ho, že dal Rafaelovi tuto milost.

Na Velký pátek musela moje žena opět podstoupit chemoterapii. Metastázy na játrech se opět zvětšily. Ale my jdeme cestou víry a důvěřujeme v milost Boží.

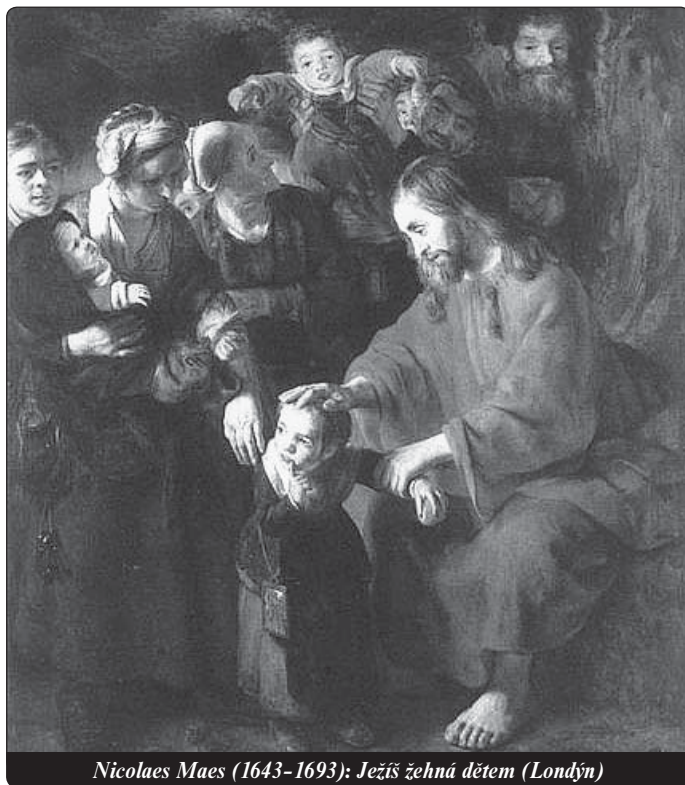
Náš dům se stal místem setkání. Pro mnoho přátel se stal stanicí pro načerpání životní radosti a energie, kterou dostáváme i přes novou chemoterapii. Světlana na nemoc nemyslí, protože se cítí naplněna Pánovou láskou. A v nejtěžších okamžicích jí Ježíš říká: „Důvěřuj mi!“

Peter Ungar

Těch slov se drží: „Ježíši, důvěřuji ti!“

Z Vision 2000 - 4/2009

přeložil -lš-

Nicolaes Maes (1643–1693): Ježíš žehná dětem (Londýn)

Ve znamení kříže

Od Ježíšovy smrti na kříži, skrze kterou spasil lidstvo a všechno stvoření, proudí z jeho probodeného Srdce všechna spása a všechno požehnání. Proto pro žádného křesťana není kříž dřevem potupy, na kterém zemřel zločinec, ale jednou provždy je mocným znamením vítězství nade vším zlem, je křesťanským znamením, ve kterém se nám dostává požehnání a ve kterém požehnání přijímáme. A proto se viditelně žehnáme na začátku a na konci mše svaté, při které se nekrvavým způsobem zpřítomňuje oběť kříže na Kalvárii. Pokaždé, když se žehnáme, můžeme si s vděčností uvědomit tuto skutečnost, že právě v tomto okamžiku k nám stéká jako vodopád milost vykoupění.

Už církevní Otec Jan Chryzostom (344–407) doporučoval: *Nikdy neodcházej z domu, aniž by ses požehnal. Nevíš, co způsobí kříž? Přemohl smrt, zničil hřích, zbavil moci satana, vzkrásl svět.*

Podobně kázal o 1500 let později svatý farář arský Jan Maria Vianney (1786–1859): *Pro ďábla je znamení kříže něčím hrozným, protože my se můžeme znamením kříže ďábla zbavit... Proto se musíme žehnat s velkou bázní a úctou. Všechno nám připomíná kříž, dokonce i my jsme byli stvořeni ve znamení kříže.*

Žehnání není privilegiem jen některých. Právě naopak. Každý smí a má žehnat. Přesto Ježíš svěřil žehnání především apoštolům. Ze života svatého papeže Pia X. (1835–1914) například víme, že jeho generální audience byly od počátku jeho pontifikátu přeplněné. Ve Vatikáně a po celém světě se roznesla zvěst, že po jeho požehnání se dějí zázraky. On sám vždy pokorně dodával: *To je moc mého úřadu.*

Jedna irská dívka s velkými ranami na hlavě prosila matku: *Když mě vezmeš do Říma k Sva-*

tému otci, uzdravím se, protože Ježíš dal apoštolům moc konat zázraky a ještě mnohem více ji dává svému zástupci.

Svatý Pius X. žehná

A skutečně – když při žehnání položil Sv. otec Pius X. své ruce na hlavu Irky, dívka zvolala: *Jsem zdravá!* Matka sňala obvaz z hlavy a konstatovala, že všechny rány se ztratily.

V roce 1914, tedy v roce, kdy Pius X. zemřel, dostal dopis z kláštera sv. Josefa v Belgaum v Indii. V dopise ho děti po prvním svatém přijímání prosily o uzdravení své matky představené, která už 15 let trpěla nevyléčitelnou chorobou žaludku. Za tři týdny dostala telegram: *Svatý otec Vám posílá své apoštolské požehnání. Kardinál Merry de Val.* Když představená přečetla telegram, vrátila se jí důvěra a poprvé po dvanácti letech si vyžádala pevnou stravu. Zanedlouho nabyla plných sil a mohla převzít své povinnosti.

I když plnost požehnání zprostředkují kněží a biskupové, Clara Fey (1815–1894), zakladatelka řádu sester chudobného Dítěte Ježíše, pochopila, že Bůh může žehnat i prostřednictvím ruky dítěte. Proto až do vysokého věku navštěvovala krátce před obědem sirotky, vzala do náruče neposlušné nebo zaostalé dítě a jeho ručkou si udělala křížek na čele, ústech a hrudi a řekla: *Toto je Ježíšovo požehnání!*

Vítazstvo Srdca 66/2009

Ježíš a evoluce

Podle biblické zprávy o stvoření je člověk výrazně oddělen od světa zvířat, je stvořen k Božím obrazu a označen za správce celého stvoření (Gn 1,28): Člověk je tak říkajíc Boží zástupce. Taková úloha je nesporně velice náročná a těžko může být svěřena nějakému primitivnímu „pračlověku“, který se podle evoluční interpretace vyvinul ze zvířecí říše. Z evolučního pohledu nemá takové pověření člověka žádný smysl.

Ježíš Kristus sám nepřímě potvrdil přímé stvoření člověka tak, jak to popisuje první kapitola Bible. V jednom jeho sporu s náboženskými vůdci jeho doby jde o otázky manželství a rozvodu. Stojí za povšimnutí, že svou odpověď zdůvodňuje původem člověka, kterého Bůh na počátku stvořil.

„Přistoupili k němu farizeové s úmyslem přivést ho do úzkých a zeptali se ho: „Může se muž se ženou rozvést z jakéhokoliv důvodu?“ On jim odpověděl: „Nečetli jste, že Stvořitel na začátku učinil člověka jako muže a ženu a prohlásil: Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě a ti dva budou jeden člověk? (Gn 2,24). Už tedy nejsou dva, ale jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučí.“ Odpověděli mu: „Proč tedy Mojžíš nařídil dát ženě rozlučovací list a rozvést se s ní?“ Odpověděl jim: „Pro tvrdost vašeho srdce, ale na počátku to tak nebylo“ (Mt 19,3–8).

V Ježíšově rozhovoru můžeme konstatovat dvě poznámky, které se týkají našeho tématu:

1. Jako orientace pro položenou otázku k rozvodu v man-

želství platí pro Ježíše to, co je napsáno v prvních kapitolách Bible o stvoření muže a ženy. To je pro něho směrodatné. Ježíš to uvádí jako skutečnou událost na samém počátku lidstva, v žádném případě to nerelativizuje a nekládá sem nový význam. Manželství je ustanovení Stvořitele a člověk je nemůže rozlučovat.

2. Farizeové však namítají, že mojžíšský zákon tuto možnost zavedl. Ježíšova odpověď je obzvláště zajímavá. Uvádí totiž, že rozvod je ústupek tvrdosti lidského srdce, a dále, že „na počátku tomu tak nebylo“. Na počátku žádný rozvodový list neexistoval. Proč? Nebylo ho zapotřebí, lidské srdce na počátku nebylo „tvrdé“. Z toho je zřejmé, že Ježíš rozlišuje mezi počátečním a pozdějším stavem člověka. Člověk neměl tvrdé srdce na počátku, ale teprve později.

Pro otázku o možné slučitelnosti stvoření a evoluce má tento Ježíšův rozhovor s farizeji zásadní význam. Citací 1. a 2. kapitoly Genese Ježíš potvrzuje, že na počátku existoval první manželský pár. Dále uvádí, že v lidských dějinách došlo ke zlomu, který způsobil změnu lidského srdce. I to je s evolučním scénářem neslučitelné. Platí zde tedy jednoznačně *Bud'* – anebo. Přijetí evoluce člověka ze zvířete vylučuje nejen tento směrodatný počátek, ale i možnost dědičné viny a to by vlastně znamenalo, že celý Nový zákon, otázka dějin spásy a ospravedlnění, je nesmysl.

*Z Jesus, Darwin und Schöpfung, Wort und Wissen 2004
připravil -lš*

OBAMOVA BABIČKA

Věřící muslimka a babička prezidenta Obamy Sarah Obamová chce přijmout křesťanskou víru. Oznámil to jeden adventistický pastor. Sarah se chce co nejdříve nechat pokřtít. Muslimská obec vyjadřuje politování nad touto skutečností a mluví o zhoršení vztahů k adventistům.

Kath-net

Cum amore ac timore (4)

HISTORICKO-LITURGICKÉ POZNÁMKY K SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

V dřívější církvi si museli muži umýt ruce, než přijímali na ruku posvěcený chléb⁽³⁷⁾. Při samotném přijímání se věřící hluboce sklonil a přijímal hostii do úst přímo z dlaně pravé ruky, nikoliv z prstů. Levá ruka se hostie nedotýkala. Dlaň sloužila současně jako patena nebo korporál. Tak čteme u sv. Caesareje z Arles (470–542):

Všichni muži, kteří chtějí přijímat, musí si umýt své ruce. Ženy musí mít roušku, na kterou obdrží Tělo Páně.⁽³⁸⁾

Povrch ruky musel být po přijetí eucharistického Chleba očištěn, jak je dodnes předepsáno u kněží v byzantském ritu.

Dřívější církev bedlivě dbala na to, aby i přijímání na ruku bylo doprovázeno postojem hluboké úcty, jak vidíme z kázání Theodora Mopsuetia:

Každý z nás se blíží a musí přitom splnit povinnost klanění a vyznání víry, aby mu bylo jasné, že má přijmout Tělo Krále. Proto se modlí k Tělu Pána, které jsi obdržel na svou vlastní ruku, pohleď na Něho s opravdovou láskou a polib Jej.⁽³⁹⁾

Ve staré eucharistické modlitbě chaldejské církve bylo všem kromě celebrujícího kněze zakázáno vzít eucharistický Chléb do prstů a podávat si ho do úst. Tělo Páně musel každý přijímat přímo z dlaně do úst. Jako důvod bylo uvedeno, že se nejedná o obyčejné jídlo, ale nebeský pokrm:

Kněží se ukládá, aby kousek posvěceného Chleba přijímal přímo z dlaně. Je mu zakázáno vložit ho rukou do úst, nýbrž musí ho přijmout ústy, protože se jedná o nebeský pokrm.⁽⁴⁰⁾

V chaldejském a syrsko-malabarském ritu je zvláštnost, která vyjadřuje úctu při zacházení s posvěceným Chlebem: Než se celebrant dotkne svými prsty

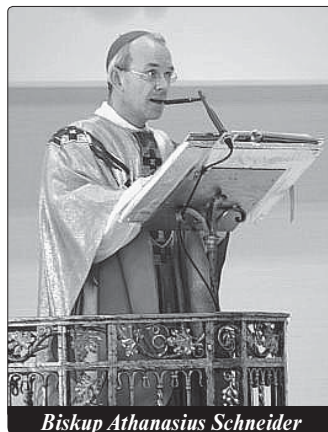
Těla Páně, jsou jeho ruce okurovány. Josef Ratzinger k tomu poznamenává: Skutečnost, že kněz si sám bere Tělo Páně, neodlišuje ho od laiků, nýbrž musí usilovat o to, aby si byl vždy vědom, že stojí před *mysteriem tremendem (hrůzu budícím tajemstvím)* a že se jedná o osobu Ježíše Krista.⁽⁴¹⁾

Skutečnost, že smrtelný člověk bere Tělo Páně přímo do rukou, vyžaduje podle sv. Jana Chryzostoma vysokou duchovní zralost:

Kněz se svými rukama dotýká stále Boha. Jakou čistotu, jakou úctu to od něho vyžaduje! Mysli na to, jaké to musí být ruce, které se dotýkají tak Svatého!⁽⁴²⁾

Ve staré syrské církvi je obřad přijímání přirovnáván ke scéně, ve které Serafín očišťuje proroka Izaiáše. V jednom svém kázání vkládá sv. Efrém do úst Kristu tato slova:

Žhavé uhlí očistilo Izaiášovy rty. Jsem to Já, kdo – přinesen k vám pod způsobou chleba – vás posvětil. Kleště, které prorok viděl a které vzaly z oltáře žhavé uhlí, byl obraz, který poukazuje na Mne v Nejsvětější Svátosti. Izaiáš viděl Mne, tak jak vy Mne nyní vidíte, jak natahuji svou pravou ruku a kladu živý Chléb do vašich úst. Kleště jsou moje pravá ruka. Stojím na místě Serafa. Uhlí je moje Tělo. Vy jste Izaiáš.⁽⁴³⁾

Popis nám dovoluje učinit závěr, že v syrské církvi v době sv. Efréma se podávalo svatě přijímání přímo do úst. Totéž je možno konstatovat v tzv. liturgii sv. Jakuba, která je ještě starší než ta, která byla pojmenována podle sv. Jana Chryzostoma.⁽⁴⁴⁾ V liturgii sv. Jakuba říká kněz před rozdělováním svatého přijímání tuto modlitbu:

Pane, požehnej nám a učin nás hodnými vzít do neposkvrněných rukou žhavé uhlí a vložit je do úst věřících.⁽⁴⁵⁾

V západosyrském ritu říká kněz k rozdělování svatého přijímání tuto modlitbu:

Smířující a oživující uhlí Těla a Krve Krista, našeho Boha, je podáváno věřícímu k usmíření urážek a odpuštění hříchů.⁽⁴⁶⁾

Podobné svědectví nacházíme u sv. Jana Damašského:

Přijímáme božské uhlí, abychom účastí na božském ohni byli zapáleni a zbožštěni. Izaiáš toto uhlí viděl. Neboť toto uhlí není pouhé dřevo, nýbrž dřevo očištěné ohněm. Stejným způsobem není Chléb v přijímání pouhým chlebem, nýbrž je spojen s božstvím.⁽⁴⁷⁾

Podle zkušeností z prvních staletí se vyvíjelo teologické pojetí eucharistického tajemství a odpovídajícího ritu a podávání na ruku bylo *na konci patristického období omezeno na zvláštní skupinu, tj. klérus, jak je to běžné dodnes ve východním ritu*. Laikům se začalo podávat svatě přijímání přímo do úst (ve východním ritu chléb ponořený do posvěceného vína). *Na ruku dostávají ve východních ritech věřící jen neposvěcený chléb, tzv. antidoron.*⁽⁴⁸⁾ Z toho je zřejmý rozdíl mezi Chlebem eucharistickým a chlebem pouze požehnaným.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Poznámky:

⁽³⁷⁾ srov. Jungmann, s. 461

⁽³⁸⁾ srov. s. Cyprián, Ep 58, 9; Cyril Jer. Cat. Myst. 5,21; s. Jan Chr. 1 Kor hom. 25, 5; Theodorus Mops. Catech. Hom. 16, 27. Při rozdělování přijímání na ruku, které začalo v církvi římského ritu po roce 1968, se eucharistický chléb klade na levou ruku, nikoliv na pravou, jak bylo předepsáno v prvotní církvi. Kromě toho věřící bere chléb dále do svých prstů a sám si ho vkládá do úst.

⁽³⁹⁾ *Sermo* 227, 5 (PI 39, 2168)

⁽⁴⁰⁾ *Hom. Catech* 16,27

⁽⁴¹⁾ Denzinger Bd, I, s. 81

⁽⁴²⁾ srov. *Kirche, Okumene und Politik. Neue Versuch zur Ekklesiologie*, Eisedeln 1987, s. 19

⁽⁴³⁾ *De sacerdotio* VI, 4

⁽⁴⁴⁾ *Sermones in hebdomada sancta* 4,5

⁽⁴⁵⁾ srov. Maldonado, L., *La Plegaria Eucaristica*, Madrid 1967, s. 422–440

⁽⁴⁶⁾ *Liturgia Sytago Apostola Iakova Brata Bozia*, Řím – Grotoferata 1970, s. 91

⁽⁴⁷⁾ *De fide orthodoxa* 4, 13

⁽⁴⁸⁾ srov. K. Ch. Felmy, *Customs and Practices...* Bread of Haven; *Ghregorianum* 41 (1961) 30–62

RŮST POČTU KATOLÍKŮ

V uplynulém roce vzrostl počet katolíků v USA o jeden milion na 68,1 mil. Znamená to, že 22 % amerického obyvatelstva jsou katolíci. Na tomto přírůstku se nejvíce podílejí přístěhovalci z Latinské Ameriky.

ZMĚNA V ŘÍMSKÉ KURII

Arcibiskup Albert Malcolm Ranjith, který byl velice aktivním sekretářem Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád, byl jmenován arcibiskupem v Colombo, hlavním městě Sri Lanky. Jeho nástupcem má být dominikán Augustine Di Noia, který byl tři roky spolupracovníkem papeže Benedikta XVI. *Kath-net*

Pán Ježíš o svých kněžích

OSLAVA TĚLA V NEBI BUDE ÚMĚRNÁ
SJEDNOCENÍ SE MNOU ZDE NA ZEMI

Rozklad těla je důsledkem hříchu, který poskvňuje duši i tělo. Ale obnova těla je důsledkem vtělení a vykoupění skrze Božího Syna, Boha a člověka, Slova a Těla, který nedělá věci polovičatě, nýbrž v plnosti, aby ukázal svou vznešenost, svou velikost, svou moc a svou nekonečnou lásku.

Tak Dech Ducha Svatého uskuteční Vzkříšení těl a duše se pak spojí s vlastním tělem, aby oslavovaly Boha buď ve věčné blaženosti v nebi, nebo ve věčném trestu v pekle, protože obojí ho oslavuje svým způsobem.

Toto vzkříšení těla má podíl na přetvoření ve Mne, a to v síle jednoty; je to účast na mém slavném zmrtychvstání, na nekonečné moci, kterou jsem měl nad smrtí, když jsem slavně vstal, abych potvrdil své učení o spáse, které je v mém evangeliu.

Jestliže se duše a kněží přetvoří ve Mne již na této zemi, to, že jsou druhým Mnou ve svém životě a ve své smrti, týká se to i zmrtychvstání. To neznamená, že nevstanou spolu se všemi ostatními, ale jejich zmrtychvstání bude slavnější, více božské, pro zář jejich těla, pro zvláštní kvality, kterými se budou v nebi odlišovat.

Oslavení těl v nebi bude úměrné jednotě se Mnou zde na zemi. Větší jednotě bude odpovídat větší spojení s Mým oslaveným Tělem, větší míra světla, záře, větší blízkost k samotnému božství.

Ono tělo, které se živilo Mým Tělem, které se přetvořilo ve Mne ukřižovaného, které se napájele Mou Krví, které se obětovalo pro Moji slávu, bude také více odměněno, bude více Mnou v samotném nebi.

Nuže kněží, kteří byli druhým Mnou, kteří se radovali z přetvoření ve Mne na oltáři, jejichž rty stokrát opakovaly s absolutní jistotou: „Toto je moje Tělo, toto

je moje Krev“, kteří byli na zemi Mnou, zcela právem se při vzkříšení budou lišit jejich těla, která byla přetvořena ve Mne, a to tak, že jejich těla se budou lišit od jiných vzkříšených těl mírou a stupněm jednoty, pronikání a přetvoření ve Mne, jakého dosáhli na tomto světě.

Hle, kam až dospěla moje Dobrota, moje svatá Spravedlnost, neboť přetvoření duše na zemi se týká již zde na zemi i těla a Bůh nezničí tento prvek, který zbožštil tělo, ani ve svém rozpadu se od něho neoddělí, jako se neoddělilo Božství od Mého mrtvého Těla.

V tom prachu, který v pozeňnaný den vzkříšení těla povstane oslavený se vznešenými přednostmi, zůstane pozeňnaný zárodek většího triumfu duše i těla, a to pro větší Boží slávu.

Moji kněží přetvoření ve Mne najdou na onom světě věčnou odměnu a náhradu, náhradu Boha-Člověka, který se dělí o svoji slávu s těmi, kteří byli druhým Kristem na zemi, pili s ním z jednoho kalicha a zasvětili mu své tělo a svou duši.

Bůh si nic nepodrží pro sebe, oplývá svrchovaně dobrotou a spravedlností. Nespokojí se s tím, že učiní blaženými duše, také těla, která byla průvodci duší, se budou radovat z věčné slávy. A to se uskuteční ve svrchované míře pro kněze, kteří se přetvořili ve Mne (CC 52, 125-130).

Božský život je nezníčitelný

Tak jako Otec je ve Mně a Já jsem v Otci, Moji kněží od věčnosti byli a jsou ve Mně, v mém Otci a v Trojici. V Trojici mají kněží svůj počátek a jejich božský život je nezníčitelný, protože nic z toho, co má v sobě něco z Boha, co pochází z jeho věčné plodnosti, nemůže být zničeno. To, co je božské, se totiž nezničí.

Smrt může zmařit přirozený život kněží, ale božský charakter, který nesou ve své duši, je svým způsobem sdělován také jejich tělu a toto tělo, které je svaté, musí být za takové pokládáno, i když se rozpadne v prach. Když Duch Svatý pomaže tělo kněží, vkládá do nich zárodek zmrtychvstání, který jiná těla nemají. Pro tento zárodek se při posledním soudu budou odlišovat od ostatních smrtelníků; tato těla budou zářit jako další slunce kolem Slunce spravedlnosti, aby soudila svět spojena se svou duší očištěnou a svatou.

Již jsem řekl, že to bude milost pro Mé kněze, ze které se budou radovat, když budou spolu se Mnou ve velký den Spravedlnosti soudit národy. A to je důvod, proč kněží musí být světlejší než kdokoliv jiný, musí být čistí, musí se shodovat se Mnou a být přetvořeni ve Mne. Jako Otec a Já jsme jedno, tak spolu s těmi, kteří dosáhli dokonalé jednoty se Mnou, budeme soudit svět, a to nikoliv jako mnoho kněží, ale jako jeden Kněz, všichni ztraceni ve Mně, své Hlavě, všichni ponořeni ve Mně, v těle i v duši dokonale jednotní.

Jak dokonalá bude ona jednota kněží ve Mně v den soudu! Když se kněží přetvoří ve Mne do jediného těla, jediné vůle, pak Otec bude shlížet se zalíbením na svou Církev, bude se radovat z patření na svého jediného Syna, tj. na všechny kněze slitě do Jednoho, který bude soudit svět.

Ale ona jednota, která pak dosáhne své plnosti, musí začít na zemi v postupném přetváření kněží ve Mne. Oni neznají světlo, moc, spravedlnost, která se projeví v onen velký den, ve kterém Já jako Král, jako Spasitel se všim jaselem své slávy, s žezlem moci se představím před světem, abych ho soudil spolu se všemi kněžimi se Mnou spojenými.

Tam na věčnosti se kněží zrodili v mysli Boha a pak především v tom, co v něm probouzí něžnost: ve Vtělení v Marii skrze dílo Ducha Svatého. Nako-

nec je s božskou a nekonečnou něžností vzal do své náruče, odstranil každou překážku z jejich cesty a dovedl je po cestě své milované Církvě až k oltáři. A na konci v okamžiku, kdy je přivede do nebe, sama Trojice nebude pro žádnou jinou duši tolik bojovat ani se z žádné nebude tolik radovat jako z duší svých kněží. Až budou na konci časů a při posledním soudu nakonec v nebi, rezervovala pro ně triumf a slávu. Až budou pozdvížení spolu se Mnou do nejvznešenějšího světla před zrakem celého světa, způsobím, že všechny národy budou nazírat na své kněze, všechny ve Mně a se Mnou, proniknuté jednotou, ponořené v Trojici, na druhé Mne, jak jsou jedno s Mým Otcem a se Mnou. A spolu se Mnou budou soudit svět, chopí se stejného žezla jako Já, budou korunováni stejnou korunou slávy jako jejich Hlava, nejvyšší a věčný Velekněz, aby oddělili to, co je čisté, od toho, co je nečisté, pro věčnost v blaženosti, anebo v trápení.

A pak spatří s oslnující jasností zástupy svatých duší, které Mi dali, aby Mne oslavily, které rozmnožují slávu, jakou od nich přijímají. A všechno bude radost ve věčné radosti, štěstí a blaženost v blaženosti a ve věčném jásetu.

V nich vidím svého Otce a Ducha Svatého i sama sebe jakožto Boha a jako člověka. Oni, Moji kněží, ponosou v sobě schránku člověka padlého a smrtelného; jsou to lidé, ale z důvodu svého svatého povolání jsou povolání, aby byli anděly, aby byli druhým Mnou, aby byli ustavičně v kontaktu s božstvím, aby byli dokonale sjednoceni s oním Bohem, kterému mají sloužit a v němž se mají zbožštit pro zemi i pro nebe (CC 54, 349-357).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 160-164

Přeložil Iš-

neprotiřečí nikdy správnému rozumu, ani rozum nemůže protiřečit pravé autoritě. Jedno i druhé pochází nesporně z jednoho zdroje, tj. z Boží moudrosti“ (I, PL 122, sl. 511B). Vidíme zde odvážné tvrzení o hodnotě rozumu, založené na jistotě, že pravá autorita je rozumná, protože Bůh je tvůrčí rozum.

Cesta k interpretaci Písma

Ani Písmo samo se nevyhýbá podle Eriugeny nutnosti být posuzováno s použitím stejného rozlišovacího kritéria. Písmo totiž – tvrdí irský teolog, když předkládá úvahu nacházející se již u Jana Chryzostoma – i když pochází od Boha, by nebylo nutné, kdyby člověk neupadl do hříchu. Je třeba udělat závěř, že Písmo nám Bůh dal se záměrem pedagogickým a ze shovívavosti, aby si člověk mohl připomínat všechno to, co mu bylo vtisknuto do srdce od okamžiku, kdy byl stvořen „k obrazu a podobenství Božím“ (srov. Gn 1,26), a co prvotní hříchy vymazal z paměti. V *Expositiones* Eriugena píše: „Nikoliv člověk byl stvořen pro Písmo, které by nepotřeboval, kdyby nebyl zhřešil, ale spíše Písmo – utkané z nauky a symbolů – bylo dáno člověku. Díky němu totiž může být naše rozumná přirozenost uvedena do tajemství autentické a ryzí kontemplace Boha“ (II, PL 122, sl. 146C). Slovo Písma svatého očišťuje náš rozum, který je trochu zaslepený, a pomáhá nám znovu si připomenout to, co jako Boží obraz nosíme ve svém srdci, hříchem bohužel zraněném.

Z toho vyplývají některé hermeneutické důsledky pro způsob interpretace Písma, které mohou vyznačovat i dnes správnou a korektní četbu Písma svatého. Jedná se totiž o odhalení skrytého smyslu svatého textu, což předpokládá zvláštní vnitřní cvičení, díky kterému se rozumu otevírá bezpečná cesta k pravdě. Takové cvičení spočívá v pěstování trvalé připrave-

nosti k obrácení. Abychom totiž dospěli k nazírání hloubky textu, je nutné pokročit současně v obrácení srdce i v obsahové analýze biblické stránky, až už jde o její charakter kosmický, historický nebo věroučný. Neboť jen díky vytrvalému očišťování jak zraku srdce, tak zraku mysli je možno dosáhnout přesného pochopení.

Ježíš Kristus jediné blaho

Tato neschůdná, náročná, ale uchvacující cesta, sestávající z trvalých nových poznatků i z relativizace lidského vědění, přivádí inteligentní stvoření až na práh

božského Tajemství, kde všechny poznatky prokazují vlastní slabost a neschopnost a ukládají tedy s prostou, svobodnou a sladkou silou pravdy jít vždy dále za hranice toho, čeho soustavně dosahujeme. Uctivé a mlčenlivé přijetí Tajemství, které ústí do sjednocujícího společenství, jeví se proto jako jediná cesta ve vztahu k pravdě, která je současně tou nejintimnější možnou, a přitom s největší svědomitostí respektuje odlišnost. Jan Scot – i zde používá slovník oblíbený v křesťanské tradici řeckého jazyka – nazval tuto zkušenost, k níž spějeme, „theosis“ neboli zbož-

štění, s ujišťováním vystupňovaným do té míry, že bylo možné ho podezřívát z cizorodého panteismu. Silný dojem nicméně nadále vyvolávají texty, jako je následující, kde – s odvoláním na starou metaforu o tavení železa – píše: „Nuže, jako všechno rozžhavené železo je tekuté do té míry, že se zdá, jakoby bylo jen ohněm, nicméně zůstává jedna podstata od druhé rozlišena, stejně tak je třeba chápat, že až skončí tento svět, celá příroda, jak ona tělesná, tak ona netělesná, bude zjevovat jen Boha, a přece zůstane celistvá takovým způsobem, aby Bůh mohl být do určité míry postižitelný, i když zůstává nepostižitelný, a sám tvor bude přetvořen v nevýslovném úžasu v Boha“ (V, PL 1212, sl. 451B).

Ve skutečnosti celé teologické myšlení Jana Scota je nejnazornější ukázkou pokusu vyjádřit a vyslovit to, co je v Bohu nevy-slovitelné, a opírat se přitom jedi-ně o tajemství Slova vtěleného v Ježíše z Nazareta. Množství metafor, které používá, aby označil tuto nevýslovnou skutečnost, ukazuje, jak si byl vědom absolutní nepřiměřenosti výrazů, ve kterých my mluvíme o těchto věcech. A přece zde zůstává kouzlo a ona atmosféra autentického mystického zážitku, se kterým je možno se znovu a znovu v jeho textech setkávat. Na důkaz toho postačí citovat jeden úryvek z *De divisione naturae*, který se dotýká v hloubi duše také nás, věřících 21. století: „Nesmíme toužit po ničem jiném,“ píše, „než po radosti pravdy, kterou je Kristus, a ničeho se nevarovat tak jako jeho absence. Ta by se totiž měla pokládat za jedinou příčinu naprostého věčného zármutku. Vezmi mi Krista, a nezbude mi žádné dobro a nic mě tak nevyděsí jako jeho nepřítomnost“ (V, PL 122, sl. 989A). To jsou slova, která si můžeme přisvojit a předložit je v modlitbě k Tomu, který je horoucí touhou i pro naše srdce.

L'Osservatore Romano 11. 6. 2009
Překlad -lš-

NESMYSLNÁ VÝKLADNÍ SKŘIŇ

Mnichovská optika „Krass“ vyzdobila svou výkladní skříň figurínou s maskou papeže, který má na prstu kondom a kolem sebe rozházené krabičky od kondomů a dětské panenky. Výklad je ověšen kondomy. Katolíci i všichni slušní lidé se cítí takovou nesmyslnou dekorací krajně dotčeni.

PROTI KŘESŤANSKÝM SYMBOLŮM

Španělští socialisté předkládají zákon, podle kterého budou zakázány náboženské symboly ve veřejných budovách, jako jsou kasárna, nemocnice, věznice a školy. Má to platit i pro pohřby osob, které zastávaly veřejný úřad.

VÍDEŇ ODMÍTÁ PROPAGANDU ATEISTŮ

Vídeňský dopravní podnik následoval svůj německý příklad a odmítl přijmout na své autobusy ateistické propagační nápisy. Podobně se zachovala švýcarská města Bern, St.Gallen a Thun.

POKŘTĚNÝ BÝVALÝ MUSLIM V PARLAMENTU EU

Novinář Magdu Cristiano Allam, kterého Svatý otec o loňských Velikonocích pokřtil, byl v Itálii zvolen do evropského parlamentu. Tento publicista pochází z Egypta a figuroval na kandidátce křesťanských demokratů. Je stále pod policejní ochranou, protože extremisté mu pro jeho odpad od islámu vyhrožují zabitím.

PAPEŽ NA DOVOLENÉ

Benedikt XVI. stráví svou dovolenou na oblíbeném místě v Les Combes od 13. do 29. července. Jediná veřejná vystoupení budou nedělní modlitby Anděl Páně. Po této dovolené bude papež pobývat v letním sídle Castel Gandolfo. Generální audience začnou až 5. srpna v Římě.

DOBŘÁ A ŠPATNÁ ZPRÁVA

Sociologové v USA zjistili, že věřící jsou lepší občané než nevěřící. Angažují se třikrát až čtyřikrát více ve veřejných záležitostech než nevěřící, a to i v záležitostech zcela světských. Bohužel mládež je stále více zesvětštělá a to dává horší vyhlídky do budoucnosti.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Protože všechno, co nám Bůh o sobě zjevuje, sděluje nám nikoliv pouze proto, abychom o něm byli informováni, ale představuje se nám, aby mohl s námi být v trvalém důvěrném osobním a láskyplném vztahu, kterému sám Bůh dal zcela konkrétní podobu. Připravil si k tomu od věčnosti opravdu božský způsob, jak bude skutečně přebývat mezi námi. Jeho Syn sestoupil osobně na tento svět, aby nám to sdělil. Zázračný způsob trvalého Božího přebývání mezi námi nazýváme Eucharistie. Je v ní navíc obsažen dar jeho nekonečné smírné oběti, která nám zaručuje právo stát se Božími dětmi. Ale tak jako jeho uzdravující moc vyšla kdysi pouze na tu jedinou, která věřila, tak je Ježíš z Nazareta se vši svou láskou a mocí na dosah ruky pouze pro ty, kteří uvěřili.

Co to znamená v tomto případě opravdu uvěřit? To znamená, že by nás nijak nepřekvapilo, kdyby místo Hostie stál pojednou před námi živý Ježíš ve svém oslaveném těle, tak jako stál před apoštolů, když po zmrtvýchvstání vstoupil do Večeřadla. Kdo takto věří, nemůže se k prosté svátostné způsobě chovat jinak než jako k živé a skutečné osobě Božího Syna. To není divadlo ani předstírání či hra fantazie, to je jednání víry. Kdo uvěřil svému Pánu, pokládá za samozřejmé, že je třeba tuto víru žít a posilovat, projevovat vnitřními úkony i vnějšími postoji a gesty, takže celou svou bytostí vzdává božskou poctu Tomu, v něhož uvěřil. To je také obsahem kultu a k tomu nám podle vůle koncilních otců měla pomoci poslední liturgická reforma, která měla směřovat k tomu, aby přivedla naši víru a náboženskou praxi k velkému a nebyvalému rozkvětu.

Po čtyřiceti letech praktické aplikace reformy však nejen že nedošlo k žádoucímu zintenziv-

nění tohoto tajemného života věřících s Bohem, ale stal se spíše opak. S lítostí musíme konstatovat, že prožíváme něco, co svým způsobem připomíná současnou hospodářskou recesi. Továrny a jiné prostředky tu dále stojí, ale uvnitř se neodehrává v potřebné míře to, co má být jejich životem: Neproudí do nich zástupy pracujících a nevyjždí z nich hodnotné plody produkce.

I naše chrámy stojí jako dřívě, ale neodehrává se v nich v dostatečné míře to, k čemu jsou zasvěceny a určeny. Kardinál Meisner to o letošním průvodu Božího Těla vyjádřil výmluvnou otázkou: „Jak je to možné, že lavice jsou prázdné, když svatostánky jsou plné?“ Je to otevřené přiznání, že v posledních desetiletích nejsme svědky tolik žádoucího růstu a rozkvětu, ale krize duchovních povolání i krize víry. Žádný manažer, který se dočká opačných výsledků, než jaké očekával, se jistě nespokojí s tím, že označí za důvod nezdaru vnější okolnosti, ale bude kriticky zkoumat své vlastní dřívější kroky. Zřejmě se stalo něco, co se stát nemělo, a naopak, nestalo se to, co se stát mělo.

Byly doby, kdy se nám z citátů církevních Otců dokazovalo, že je žádoucí podávat svaté přijímání ve stoje a na ruku. Nikdo odpovědný a kompetentní se proti tomu tehdy neohradil. Po čtyřiceti letech nám biskup Schneider dokládá z týchž církevních Otců, že je tomu ve skutečnosti zcela naopak. Nedělo se tu něco, co čeká na odhalení a vysvětlení?

Mnozí z nás si ještě pamatují, že jsme měsíc červenec slavili v celé Církvi jako měsíc zasvěcený úctě k nejdrahoccnější Krvi našeho Spasitele. Měsíc této zvláštní úcty otevíral příslušný svátek. 30. června 1960, tedy krátce před Koncilem, vydal blahoslavený papež Jan XXIII. zvláštní apoštolský list *Inde a pri-*

mis, ve kterém se vyznává, jakou radost má z této úcty, a poukazuje na vzácné spojení oficiální liturgické slavnosti s obecnou lidovou zbožností. Mluví o tom, že tato úcta si právem zaslouží pozornost Svatého stolce, protože tvoří s úctou ke Jménu Ježíš a s úctou k jeho Božskému Srdci vzácnou trojici. Následoval proto příklad svých předchůdců a vydal i k Drahocenné Krvi

neposkvrněného Beránka oficiální litanie a obdařil jejich modlitbu hojnými odpustky. Mimochodem, letos si připomínáme 160. výročí ustanovení svátku Nejdražší Krve Páně, za který vděčíme svatému Piu IX. Tento svátek pak Pius XI. v rámci Jubilejního roku k 1900. výročí vykupitelské smrti Spasitele povýšil na svátek první třídy. Ačkoliv si Koncil přál, aby byly zachovány, a dokonce obnoveny tradiční zvyklosti a aby se pozornost věřících zaměřila na svátky Páně, svátek Nejdražší Krve Páně už v kalendáři není. Jan XXIII. se toho nedomohl, ale těžko si umíme představit, že by s tím souhlasil. Je to jeden z příkladů, že se po Koncilu prosadily určité vlivy, které nevycházely ani z kontinuity, ani tradice, ani z Koncilu.

Jak vyplývá ze zpráv z Vatikánu, stojíme bezprostředně před zahájením rozhovorů Svatého stolce s Kněžským bratrstvem Pia X. Ať už má kdo k tomuto bratrstvu jakýkoliv vztah, jedno by mělo ležet na srdci všem: aby došlo k plnému začlenění tohoto Bratrstva do Církve, a to nejen v zájmu zachování jednoty, ale i v zájmu zachování vzácných liturgických pokladů, kterým hrozilo, že k nenahraditelné škodě Církve upadnou do zapomnění. Jestliže je dnes mnoho těch, kteří už o ně nestojí, je to tím naléhavější.

Tyto rozhovory by se měly stát příležitostí k všeobecnému upřímnému zpytování svědomí, zda všechny reformní kroky a způsob, jakým jsme si je pak konkrétně interpretovali a praktikovali, vycházely vstříc nejen nám samým, ale zda se také skutečně líbily Pánu a přispívaly k jeho větší slávě a k prospěchu duší. Svatý otec Benedikt XVI. již dávno poukazuje na to, že s výsledky reformy spokojen není, a taktně upozornil na významnou a nezanedbatelnou skutečnost, že Bratrstvo má velký počet kněžských povolání, která tak nezbytně potřebujeme.

Proto by mělo nadcházející období, které je i Rokem kněží, doprovázet velké a veřejné modlitební tažení s vzýváním Ducha Svatého, abychom se všichni zalíbili Pánu, který od nás nečeká soudy o druhých, ale naši pokoru a odvahu k sebepoznání a nápravě vlastních dlouhodobých neduhů. Potřebujeme se jako ona žena z evangelia přiblížit k našemu Pánu s novou opravdovou vírou, která by nám tak jako jí přinesla uzdravení. Ona nám dává také názorný příklad úcty, s jakou mu pak padla k nohám. Je na čase, abychom své projevy úcty k Eucharistii přestali odměřovat na lékárnických váhách. Jsme vůbec schopni vzdát svátostnému Ježíši Kristu všechnu úctu, která mu právem náleží?

-/š-

Pondělí 29. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 GOODwillBOY 7:05 Dětská televize (5/2009) 7:30 Pro víta mundi (110): Jan Cieslar 8:10 Cesty za poznáním: Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 8:40 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 9:20 Druhé čtení 9:45 Mše svatá ze slavnosti sv. Petra a Pavla z Vatikánu [L] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Eva Henychová a skupina Oboroh: Festival pod věží 2008 13:10 Sen pokračuje 13:35 Mongolsko včera a dnes I. [P] 14:05 Muzeum romské kultury [P] 14:20 Pramen v poušti 14:35 Cesty za poznáním: Mexico City 15:05 Píseň svobody - Bakhita 15:35 Brazílie - Volání Boha 15:55 H2Onews 16:05 Lidé na cestě 16:20 Pro víta mundi (128): Marcela Dostálová 17:00 Pro zdraví (9): Nikotin a školou povinní 17:10 Jsme živé kameny 17:40 Mikroregion Třemšín (3. díl) 17:50 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:20 Muzeum romské kultury 18:35 O Mlsálkovi (14/18): Jak Mlsálek nakupoval [P] 18:45 Světlo pro Evropu (1. díl) 19:10 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 20:00 Z pokladů duše 20:05 Zikův svět zvířat (1. díl) 20:30 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny [P] 21:20 Na koberečku (58) 21:35 V posteli chit-chat (13. díl) 22:25 Primiční homilie P. Jana Gacíka, SDB 22:45 Zpravodajské Noeviny 22:55 Eva Henychová a skupina Oboroh: Festival pod věží 2008 23:50 František kardinál Tomášek 0:00 H2Onews 0:10 Mongolsko včera a dnes I. 0:40 Druhé čtení 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 30. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 6:55 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 7:45 Pro víta mundi (110): Jan Cieslar 8:25 Na koberečku (58) 8:40 Jsme živé kameny 9:10 Skanzen Strážnice [P] 9:30 Mongolsko včera a dnes I. 10:00 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 11:30 Muzeum romské kultury 11:45 O Mlsálkovi (14/18): Jak Mlsálek nakupoval 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Phatfish 13:00 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:30 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 14:20 Jsme živé kameny 14:40 Čali vodí/Sytá duše 15:10 Pramen v poušti 15:25 Píseň svobody - Bakhita 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Sedm dní na hoře Tábor 16:50 Dětská televize (5/2009) 17:15 Mongolsko včera a dnes I. 17:45 Skanzen Strážnice 18:05 Světlo pro Evropu (2. díl) 18:35 O Mlsálkovi (15/18): Jak Mlsálek zkoumal budík 18:45 Pro víta mundi (128): Marcela Dostálová 19:20 Píseň svobody - Bakhita 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (22) 21:05 Historie válečného letectví (11. díl): Den D, Ústup a postup [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Muzeum romské kultury 22:00 Světlo pro Evropu (2. díl) 22:25 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 23:55 František kardinál Tomášek 0:05 Pramen v poušti 0:20 Zpravodajské Noeviny 0:30 Misijní magazín (22) 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 1. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie válečného letectví (11. díl): Den D, Ústup a postup 6:45 František kardinál Tomášek 6:55 Skanzen Strážnice 7:15 Sedm dní na hoře Tábor 8:00 Cesty za poznáním: Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 8:30 Pramen v poušti 8:45 Hlubinami vesmíru (6) - čer-

venec 2007 9:45 Muzeum romské kultury 10:00 Světlo pro Evropu (2. díl) 10:25 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 František kardinál Tomášek 12:15 Pro zdraví (9): Nikotin a školou povinní 12:25 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 13:15 Misijní magazín (22) 14:15 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 15:15 Sedm dní na hoře Tábor 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Jsme živé kameny 16:30 Čtème z křesťanských periodik 16:40 Skanzen Strážnice 17:00 GOODwillBOY [P] 17:30 Dětská televize (5/2009) 17:55 Pramen v poušti 18:10 Sen pokračuje 18:35 O Mlsálkovi (16/18): Mlsálek a labuťátka [P] 18:45 Hospic Rajhrad 19:00 Muzeum romské kultury 19:15 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:45 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 21:05 Léta letí k andělům (20): Martin Dejdar 21:25 Světlo pro Evropu (2. díl) 21:50 Zpravodajské Noeviny 22:00 Pro zdraví (10): Nekuřácký podnik 22:10 Pramen v poušti 22:25 Generální audience Benedikta XVI. 23:55 H2Onews 0:05 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 2. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Jana Gacíka, SDB 6:35 Phatfish 7:30 Mikroregion Třemšín (3. díl) 7:40 Čtème z křesťanských periodik 7:50 Léta letí k andělům (20): Martin Dejdar 8:10 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 9:00 Pro víta mundi (128): Marcela Dostálová 9:40 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 10:40 Skanzen Strážnice 11:00 Pramen v poušti 11:15 Historie válečného letectví (11. díl): Den D, Ústup a postup 11:45 O Mlsálkovi (16/18): Mlsálek a labuťátka 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Karella 12:35 Mongolsko včera a dnes I. 13:05 Sedm dní na hoře Tábor 13:50 GOODwillBOY 14:20 Brazílie - Volání Boha 14:40 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:10 Jsme živé kameny 15:30 Muzeum romské kultury 15:45 Léta letí k andělům (20): Martin Dejdar 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 17:15 Pro víta mundi (110): Jan Cieslar 17:55 František kardinál Tomášek 18:05 Skanzen Strážnice 18:25 Kaplička sv. Barbory 18:35 O Mlsálkovi (17/18): Mlsálek a automatická pračka [P] 18:45 V posteli chit-chat (13. díl) 19:35 Na koberečku (58) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (4) 20:45 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 21:35 Pramen v poušti 21:50 Zpravodajské Noeviny 22:00 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 22:40 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:10 Na koberečku (58) 23:25 Kaplička sv. Barbory 23:35 Cesta k andělům (4) 0:15 Phatfish 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 3. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Na koberečku (58) 6:30 GOODwillBOY 7:00 Dětská televize (5/2009) 7:25 Cesta k andělům (4) 8:05 Pramen v poušti 8:20 Kaplička sv. Barbory 8:30 Mongolsko včera a dnes I. 9:00 Misijní magazín (22) 10:00 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 10:50 Pro víta mundi (110): Jan Cieslar 11:30 Pro zdraví (10): Nekuřácký podnik 11:45 O Mlsálkovi (17/18): Mlsálek a automatická pračka 11:55 Z pokladů duše

12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Léta letí k andělům (20): Martin Dejdar 12:25 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:55 Pro víta mundi (110): Jan Cieslar 13:35 Na koberečku (58) 13:50 Mongolsko včera a dnes I. 14:20 Skanzen Strážnice 14:40 František kardinál Tomášek 14:50 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 15:40 Zpravodajské Noeviny 15:50 Kaplička sv. Barbory 16:00 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 17:30 Zikův svět zvířat (1. díl) 17:55 Pro zdraví (10): Nekuřácký podnik 18:05 Cesta k andělům (4) 18:45 O Mlsálkovi (18/18): Mlsálek se s rodiči chystá na cestu [P] 18:55 Sedm dní na hoře Tábor 19:40 Nikolčiny tóny duše 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Rok sv. Pavla 21:35 Primiční homilie P. Jana Gacíka, SDB 21:55 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 23:25 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 0:15 Kaplička sv. Barbory 0:25 Mongolsko včera a dnes I. 0:55 H2Onews 1:05 Poslech Radia Proglas [L]

Sobota 4. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 7:15 Muzeum romské kultury 7:30 Dětská televize (5/2009) 7:55 Zikův svět zvířat (1. díl) 8:20 Mongolsko včera a dnes I. 8:50 GOODwillBOY 9:20 Rok sv. Pavla 10:50 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 11:20 Čtème z křesťanských periodik 11:30 Pramen v poušti 11:45 O Mlsálkovi (18/18): Mlsálek se s rodiči chystá na cestu 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Sedm dní na hoře Tábor 12:50 Léta letí k andělům (20): Martin Dejdar 13:10 H2Onews 13:20 Phatfish 14:15 Misijní magazín (22) 15:15 Pro víta mundi (110): Jan Cieslar 15:55 Přírodní zábraky Evropy (8/12): Nejkrásnější krajiny 16:45 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 17:45 Cesta k andělům (4) 18:25 Mikroregion Třemšín (3. díl) 18:35 Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici [P] 18:45 Skanzen Strážnice 19:05 Čtème z křesťanských periodik 19:15 Pro zdraví (10): Nekuřácký podnik 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 21:05 Historie válečného letectví (11. díl): Den D, Ústup a postup 21:35 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (2. díl) 22:10 Druhé čtení 22:35 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 23:35 Jsme živé kameny 23:55 Pro zdraví (10): Nekuřácký podnik 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:15 Sedm dní na hoře Tábor 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 5. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Misijní magazín (22) 7:50 Primiční homilie P. Jana Gacíka, SDB 8:10 Mikroregion Třemšín (4. díl) [P] 8:20 Mongolsko včera a dnes I. 8:50 Jsme živé kameny 9:10 Cesta k andělům (4) 9:50 Evangelium 10:00 Poutní Mše svatá na Velehradě [L] 11:00 Léta letí k andělům (20): Martin Dejdar 11:20 Skanzen Strážnice 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Evangelium 13:00 Cesty za poznáním: Karella 13:30 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (2. díl) 14:05 Léta letí k andělům (20): Martin Dejdar 14:25 Cesta k andělům (4) 15:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 16:05 Skanzen Strážnice 16:25 Mongolsko včera a dnes I. 17:00 Světlo pro Evropu (2. díl) 17:25 GOODwillBOY 17:55 Zikův svět zvířat (2. díl) [P] 18:20 Evangelium 18:30 Rok sv. Pavla 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (535): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Johann Strauss - Orchester 21:30 Muzeum romské kultury 21:45 Druhé čtení 22:10 Misijní magazín (22) 23:10 Zpravodajský souhrn týdne 23:40 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (1. díl) 0:40 Světlo pro Evropu (2. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neduhu!“

Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“

Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedo- volil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Ja- kubovi a jeho bratru Janovi.

Přišli k domu představeného synagogy a vidě- li tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi nařika- jí. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak roz- rušení a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.“ Posmívali se mu.

On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a ře- kl: „Talitha kum!“ , to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

Římskokatolická farnost Tábor – Klokoty a Obláti Panny Ma- rie Neposkvrněné Vás zvou **3. 7. – 4. 7. 2009 na první pátek a první sobotu na Klokotech s oblétem P. Marianem Nowakem.**
Motto: V něm i vy jste budování působením Ducha v Boží pří- bytek. **Program: Pátek** – 16.15 příležitost ke svátosti smíření • 17.00 mše svatá s tematickou promluvou, po mši svatě adorace. **Sobota** – 9.00 ranní chvály – Emauzy • 9.20 tematická promluva s možností dotazů • 10.15 adorace, příležitost ke svátosti smíření nebo duchovnímu rozhovoru • 11.00 mše svatá – Emauzy • 16.00 klokotské hodinky v kostele • 16.30 růženec • 17.00 mše svatá v kostele.

PRÁVIDELNÝ EUCHARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE

DEN	HODINA	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
Po - Pá (kromě prvního pátku v měsíci)	12.00 - 17.30	sv. Bartoloměje (Bartolomějská)	Staré Město
(červenec - srpen)	16.00 - 17.00	sv. Apolináře (Apolinářská)	Nové Město
Po (září - prosinec)	15.00 - 16.00		
Po St	18.30 - 19.00 18.00 - 18.30	sv. Vojtěcha (Pšstrossova)	Nové Město
Út	15.00 - 18.00	sv. Josefa (nám. Republiky)	Nové Město
Út (s pobožností ke sv. Anně) Pá (s pobožností k Božimu Milosrdenství)	po mši sv., asi 15.40	sv. Michaela Archanděla (Pod Vyšehradem)	Podolí
St	16.00 - 18.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská)	Malá Strana
St - Pá	13.00 - 16.00	sv. Josefa (Josefská)	Malá Strana
Čt	10.30 - 15.30	sv. Kříže (Na Příkopě)	Nové Město
Čt	17.00 - 17.50	sv. Jiljí (Husova)	Staré Město
Pá (pouze první v měsíci)	8.00 - 16.00	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
Pá	8.00 - 18.00	katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha (chórová kaple)	Hradčany
Pá	16.30 - 17.30	basilika sv. Petra a Pavla	Vyšehrad
Pá	17.30 - 18.00	sv. Bartoloměje (Prelátská)	Kyje

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. ČERVNA – 4. ČERVENCE 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 6.		PO 29. 6.		ÚT 30. 6.		ST 1. 7.		ČT 2. 7.		PÁ 3. 7.		SO 4. 7.	
Antifona	812	912	1405	1580	1637	1854	857	961	873	978	1673	1892	1722	1941
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	1406	1580	1638	1854	857	962	873	978	1673	1893	1415	1590
Antifony	813	914	1407	1581	1639	1855	858	963	874	979	1413	1588	1416	1591
Žalmy	813	914	813	914	813	914	858	963	874	980	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	816	917	1407	1581	1639	1855	861	966	877	983	1674	1894	1416	1591
Antifona k Zach. kantiku	702	792	1407	1582	1639	1856	861	966	877	983	1413	1588	1416	1592
Prosby	817	917	1407	1582	1640	1856	861	966	878	983	1675	1894	1724	1943
Závěrečná modlitba	702	792	1408	1582	1640	1857	862	967	878	984	1413	1588	1416	1592
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	1264	1402	792	890	862	967	879	984	792	890	910	1019
Antifony	818	919	1408	1583	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019
Žalmy	818	919	1265	1403	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	820	921	1408	1583	1641	1857	865	970	882	988	1676	1895	913	1022
Závěrečná modlitba	702	792	1408	1582	1640	1857	865	970	882	988	1413	1588	913	1022
Nešpory:														
Hymnus	807	907	1409	1584	1409	1584	1642	1859	867	972	883	989	1413	1589
Antifony	808	908	1404	1578	1410	1585	1643	1859	868	973	884	990	1413	1588
Žalmy	808	908	1670	1889	1678	1897	1643	1860	868	973	884	990	1678	1897
Kr. čtení a zpěv	810	911	1404	1578	1410	1585	1646	1863	871	976	887	994	1680	1900
Ant. ke kant. P. M.	702	792	1404	1579	1411	1585	1647	1863	871	977	887	994	1414	1589
Prosby	811	911	1405	1579	1411	1586	1647	1863	872	977	888	994	1681	1900
Záv. modlitba	702	792	1405	1580	1408	1582	1640	1857	872	977	888	995	1413	1588
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 28. 6. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 1,13–15; 2,23–24
 Ž 30(29),2+4.5–6.11+12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
 2. čt.: 2 Kor 8,7.9.13–15
 Ev.: Mk 5,21–43
Slovo na den: Neboj se, jen věř!

Pondělí 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
 Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
 2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18
 Ev.: Mt 16,13–19
Slovo na den: Co rozvážeš, bude rozvázáno.

Úterý 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály

(v ostatních diecézích: nez. pam. Svatých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30 (nebo jiné z Lek. V)
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupčí!*)
 Ev.: Mt 16,13–19 (nebo jiné z Lek. V)
Slovo na den: Syn živého Boha.

Středa 1. 7. – ferie

1. čt.: Gn 21,5.8–20
 Ž 34(33),7–8.10–11.12+15
 Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)
 Ev.: Mt 8,28–34
Slovo na den: Dříve než nastal čas.

Čtvrtek 2. 7. – ferie

1. čt.: Gn 22,1–19
 Ž 116A(114),1–2.3–4.5–6.8–9
 Odp.: 9 (*Před Hospodinem budu kráčet v zemi živých. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 9,1–8
Slovo na den: Buď dobré mysli.

Pátek 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 20,24–29
Slovo na den: Vztáhní ruku.

Sobota 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské nebo sobotní pam. Panny Marie

(v Čechách: památka sv. Prokopa)
 1. čt.: Gn 27,1–5.15–29
 Ž 135(134),1–2.3–4.5–6
 Odp.: 3a (*Chvalte Hospodina, protože je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 9,14–17
Slovo na den: Do nových měchů.

BIBLE • PÍSMO SVATÉ STARÉHO A NOVÉHO ZÁKONA

Přeložily ekumenické komise pro Starý a Nový zákon

Český ekumenický překlad, včetně deuterokanonických knih a s několika biblickými mapami.

Česká biblická společnost • 16. (7. opravené) vydání
Váz., 165x203 mm, 1388 stran, 680 Kč

ČESKÉ NEBE

Kresby Zdirad Čech

Omalovánky českých světců s jejich základními životními daty.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., A5, 28 stran, 30 Kč

MOJE PRVNÍ BIBLE

Text Leena Laneová • Ilustrace Gillian Chapmanová
Z angličtiny přeložil Josef Jelínek

Existuje mnoho biblických příběhů, které znají a mají v oblíbené celé generace čtenářů. Autorky této knížky vybraly a barevnými obrázky doprovodily ty nejznámější z nich. Malý čtenář se tak může přístupnou formou seznámit s osudy Noema, Mojžíše, Davida a Goliáše, Jonáše, ale také poznat nejdůležitější události z Ježíšova života, včetně podobnosti, která Ježíš vyprávěl.

Karmelitánské nakladatelství
Křídový papír, váz., 165x196 mm, 254 stran, 199 Kč

ČEŠTÍ SVATÍ

Texty vybrala a upravila Bc. Marie Škvařilová
Kresby S. M. Česlava Talafantová OP

Omalovánky českých světců s krátkým životopisem.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., 147x190 mm, 40 stran, 30 Kč

NA PŘELOMU VĚKŮ

Mgr. Jana Zehnalová

Námět na táborovou hru, jejímž cílem je přiblížit dětem život Panny Marie a její význam pro lidstvo.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., 147x206 mm, 32 stran, 55 Kč

HLAVNÍ NEŘESTI

Dag Tessore • Z italského přeložila Marie Reschelová

Být křesťany neznamená jen říci, že věříme v Boha, přistupujeme ke svátostem a zachováváme mravní předpisy, které zakazují určité skutky a nařizují jiné, ale znamená to také věnovat se vnitřní práci na nás samých. Jak se změnit a porazit vlastní neřesti a znovu získat svobodu? Začít můžeme diagnózou a léčbou sedmi nemocí, z nichž vychází každé duchovní a tělesné zlo člověka. Tato knížka je srozumitelným a praktickým průvodcem pro ty, kteří chtějí vzít znovu do svých rukou vlastní život a důkladně na sobě pracovat. Oporou při tom budou církevní Otcové, velcí znalci lidské duše.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 72 stran, 102 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.